

L'illa

REVISTA DE LLETRES

L'ILLA 90 | TARDOR 2026 | 1€

Dossier:

Més enllà de Jaume I

El conte:

Carme Cardona

Entrevistes:

Aina Fullana

María Alandes (La Mataobras)

Pasqual Alapont

Tina Vallès

Jaume I,
amb veu de
dona

bromera

L'illa és una publicació de Bromera dirigida i coordinada per David Garcia i Clara Vidal.

Col·laboracions

Carme Cardona, Carles Fenollosa, Sandra Capsir, Beatriz Tortosa, Verónica Zaragoza, Vicent Baydal, Sandra Bernabeu, Lourdes Toledo, Marta Moreno, Pau Sanchis, Susanna Lliberós, Ana Bellido, Jordi Tormo, Àlex Zahinos, Iván Barreto, Àngela Zorrilla, Rosella Espinós i Mixa

Correcció lingüística

Marisa Roig, Sonia Camarasa i David Morell

Direcció tècnica

Xavier Tortosa

Direcció d'art

Carles Barrios

Maquetació

Carles Barrios, Clara Fontanet, Eva Bueno, Jorge Collado, Laura Giménez i Xavier Tortosa

Il·lustració de portada

Lola Llopis

Redacció i administració

Apartat de correus 147, 46600 Alzira (Ribera Alta),
telèfon 962 402 254
www.bromera.com • illa@bromera.com

Contractació de publicitat

comercial@bromera.com

Impressió

Rotimpres

Tirada

20.100 exemplars

ISSN: 1134-8666 / DL: V-166-1990 / PVP: 1 €

L'illa no s'identifica necessàriament amb els articles dels col·laboradors, ni els torna els originals no sol·licitats. *L'illa* autoritza la reproducció dels articles si se'n fa esment de la procedència.

Celebrar també és revisar

Aquest 2026, Bromera ha tancat la celebració dels seus quaranta anys de trajectòria; Albenà Teatre en commemora més de trenta, i la mort de Jaume I, set-cents cinquanta. Les dates ens ajuden a ordenar el temps i ens ofereixen una ocasió per a reconèixer el camí recorregut i deixar constància d'allò que no volem que quedi en l'oblit. Però darrere de cada celebració hi ha una clara intencionalitat.

Podem celebrar el passat repetint el relat conegut, convertint-lo en una successió de gestes, aniversaris i noms il·lustres. O podem aprofitar la distància per a tornar-hi amb preguntes noves. Commemorar no hauria de significar congelar la història ni convertir-la en veneració, sinó revisar què hem contat, des d'on ho hem fet i quines persones han quedat fora de camp.

Durant segles, la memòria pública s'ha organitzat al voltant de reis, conquestes, guerres i figures masculines. No perquè només elles hagueren fet història, sinó perquè el poder determinava qui podia escriure, qui apareixia als documents i quines vides mereixien ser recordades. Per això, més que repetir que la història l'escriuen els vencedors, convé preguntar-nos qui va tindre veu, qui va deixar rastre i qui ha sigut llegit després.

El 750é aniversari de la mort de Jaume I ens brinda una oportunitat per a fer aquest exercici. Recordar el monarca és mirar més enllà de la figura que ha protagonitzat el relat. Les dones del seu temps no foren simples personatges secundaris: administraren patrimonis, teixiren aliances, exerciren autoritat, sostingueren economies i participaren en la construcció d'una societat nova, encara que hagen quedat reduïdes a filles, esposes, mares o vídues.

El dossier d'aquest número recupera algunes d'eixes trajectòries i obri la porta a noves preguntes. Perquè cada veu recuperada ens recorda les que continuen fora del relat.

Editar és conservar, però també seleccionar. Els llibres tenen una responsabilitat decisiva en aquest procés i a través d'ells donem forma a la memòria. Per això, celebrem les fites del passat no per deixar-les intactes, sinó per tornar-hi, discutir-les i transmetre-les amb més veus, més matisos i menys silencis.

Celebrar és també tornar a mirar.

LA CANÇONETA DE JAUME

PAU VALLS

La prestatgeria de Josep

Carme Cardona

Esriptora

Un soroll sec, seguit d'una sotragada de la prestatgeria, va interrompre la quietud de la biblioteca. Alguns llibres van eixir volant i van anar a parar a terra. Uns altres havien quedat torts a les lleixes. Els que es van quedar al lloc per la pressió de tots els exemplars també es van despertar.

El flexo de la tauleta de lectura també jeia en terra, il·luminant el cos de Josep, el seu lector. Estava estès boca per avall i al cap pelat se li podia observar un trauc del qual eixia un rajolí de sang.

Entre murmuris d'espant, els llibres es preguntaven què havia passat.

L'enrenou feu que la casa es despertara, se sentiren passos accelerats i portes que s'obrien i es tancaven. La família hi arribà corrents. Li prengueren el pols, telefonaren al 112. Al cap de poc, uns sanitaris van irrompre al despatx i s'endugueren Josep en una llitera escortat per rostres de preocupació.

–Necessitem reconstruir els fets.

Tots van girar l'atenció cap a la novel·la **negra**.

–Tu eres la principal sospitosa –li etzibà una obra de **teatre**–. De tots els llibres de l'**Eclèctica**, Josep havia d'elegir-te! Amb tants crims i misteris, no m'estranya que haja patit un atac.

–Què dius tu ara, **Tàndem**? –es defensà la **negra**–. M'ha deixat a la meitat. El que més desitgem els llibres és ser llegits fins al final.

La novel·la d'**aventures** intervingué:

–Amb mi hauria recorregut deserts i oceans des de la seua butaca. Res d'això no hauria passat.

Des de la pila dels llibres pendents s'alçà un lament.

–No et queixes, a tu ja t'ha llegit. I si no torna? Qui ens llegirà?

Aquelles preguntes van glaçar l'ambient. Tots compartien la mateixa por.

Un manual de **psicoanàlisi** tenia una altra teoria.

–El culpable és **terror**. Mireu eixa coberta plena de sang.

–Soc una de les obres més destacades de **Bromera Portàtil**, fa dècades que espante lectors i mai no n'he matat cap –respongué **terror** amb veu fosca–. A més, jo també he acabat per terra; mira'm, estic mig desllomat.

–No patisques –li digueren els **Micalets Galàctics** que s'havien salvat de la desfeta–. Empar, la neta de Josep, et repararà. Ella estima els llibres.

Quan la discussió semblava no tindre fi, el llibre de **drama** parlà:

–He sigut jo.

Els llibres no s'ho podien creure.

–Però **Singular**, com has pogut?

–Estava trist. Em deixà a mitjan lectura i em substituï per la novel·la negra. Vaig decidir llançar-me de la prestatgeria. Vaig tancar els ulls i no vaig veure que Josep s'havia quedat fins tard llegint i havia aproximat la butaca a la tauleta per a estar més ben il·luminat pel flexo. Li vaig caure al cap amb la tapa dura.

Els llibres el miraren horroritzats, però també amb compassió. Tots, alguna vegada, havien experimentat el desconsol de no ser la lectura elegida o de ser abandonats.

En aquell moment entrà Empar i ordenà els prestatges. En veure el volum de terror espatllat, el deixà sobre la tauleta.

–A tu t'hauré d'apegar el llom.

En eixe moment aparegué Josep, amb una bena al cap.

–Quines ganes que tenia de tornar a casa.

–Ens has donat un bon ensurt, iaio, encara no sabem com et vas fer eixe colp.

–Bé, el que és important és que ja estic ací, a casa –Josep va obrir els braços abastant tota la prestatgeria–. Tinc ganes de llegir. Vosaltres em feu viatjar, enamorar-me, passar por i entendre el món.

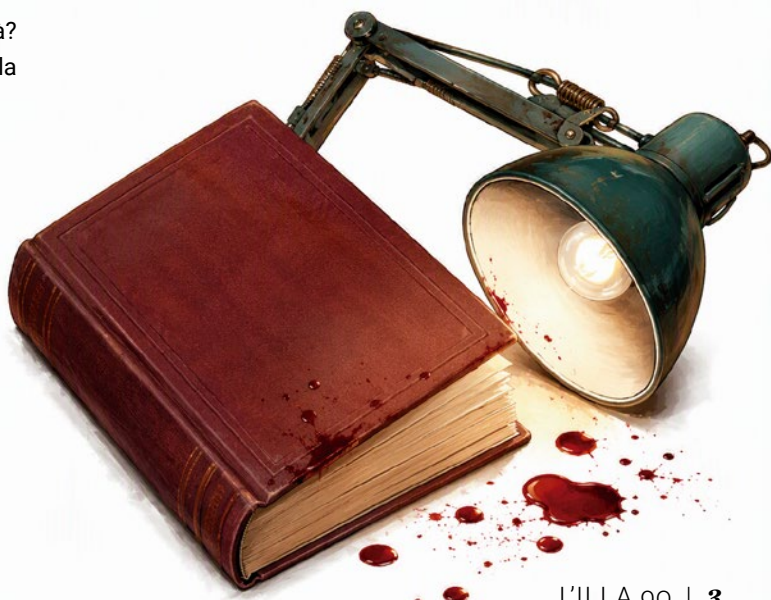
Els llibres esclataren d'alegria.

–I quan acabe la novel·la negra, reprendré el llibre de drama. Em vaig quedar en la millor part.

El drama va sentir que totes les pàgines li tremolaven d'emoció.

Els llibres van acordar que, la pròxima vegada que algú se sentira així, en parlarien. No eren rivals, sinó companys.

I, per sort, aquell lector encara tenia moltes pàgines per davant.

Pasqual Alapont:

«Els escriptors valencians han sigut un vehicle extraordinari per a difondre la nostra llengua i el gust per la lectura»

Carles Fenollosa

Filòleg i escriptor

De dilatadíssima trajectòria literària, centrada sobretot en la literatura per a infants i joves, Pasqual Alapont (1963) és un dels escriptors valencians que més i millor han copsat el que emociona i fa pensar els més menuts. Ara, el de Catarroja torna amb *La xiqueta que va desafiar Jaume I*, una obra en què dues èpoques es posen cara a cara... i, com no podia ser d'una altra manera, s'obliguen a reflexionar.

Quin és l'objectiu de *La xiqueta que va desafiar Jaume I*?

Enguany fa 750 anys que va morir el rei Jaume I, i segur que molts llibres celebraran l'efemèride. Hem volgut fer una cosa diferent. Per damunt de tot he volgut fer un llibre divertit, amb una mirada singular, un viatge en el temps d'una xiqueta que es troba en una època i en un ambient que no són els seus.

Una xiqueta transportada al temps d'un rei medieval. El xoc d'èpoques és evident...

És un exercici didàctic i divertit alhora. Didàctic perquè la confrontació entre els dos mons ens ajuda a reflexionar sobre els nostres comportaments i els nostres costums, ens ajuda a veure les coses que han canviat i les que continuen igual. I divertit perquè els desplaçaments temporals donen molt de joc per a la comicitat.

La teua representació històrica és poc «tradicional». En algun moment, Laia diu: «Tot són hòmens. És que no van fer coses també, les dones?». Has volgut reivindicar-les amb aquest llibre?

La igualtat entre hòmens i dones és una vindicació del nostre temps, i és de jus-

tícia atendre-la. Les dones, les xiquetes, els infants en general, no estan molt presents en la història, sobretot en determinades fonts documentals, però això no vol dir que no hagen sigut importants. La història no es pot explicar només amb la biografia dels poderosos, i la nova història ens ha donat mostres brillants per a comprendre millor les societats del passat. A vegades costa trobar les petjades de les veus anònimes, però no vol dir que no hagen existit. Necessitem historiadors i escriptors sensibles que s'ocupen d'aquestes veus anònimes, des de la ciència i des de la ficció.

També hi ha el personatge de Layla, una xiqueta musulmana. Què representa?

Layla és una altra veu anònima. Quan parlem de la conquesta de Jaume I, descobrim una nova societat que es crea amb il·lusió, però també hem d'estar atents a la veu dels que van veure que la seua societat desapareixia. Ho he passat molt bé creant una escena on unes xiquetes molt diferents –una musulmana i una cristiana del segle XIII, aquesta última la infanta filla del rei– són capaces d'entendre's amb una xiqueta d'ara. És també una lliçó per al nostre present. Els governants ens farien més feliços si observaren com els xiquets i les xiquetes són capaços de jugar i viure sense les manies dels adults.

La música té igualment un lloc important en la novel·la...

Sí, la música té la capacitat de transmetre les emocions per sobre del temps. És molt divertit quan una lletra dels Beatles pot sonar a la cort del rei Jaume.

'La xiqueta que va desafiar Jaume I'

Pasqual Alapont
Bromera, 2026

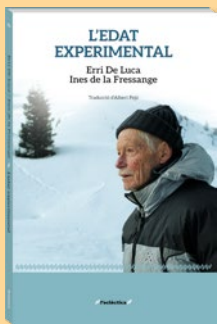
Com veus la literatura infantil i juvenil valenciana actual?

Tan vital com sempre. Els escriptors valencians han sigut un vehicle extraordinari per a difondre la nostra llengua i el gust per la lectura. N'hi ha hagut de molt bons que continuen creant i de nous que s'han incorporat amb molta força. Hem de tindre confiança en el futur.

Lligen poc els joves, per tant, com es repeteix sovint?

L'eterna qüestió. Els joves lliguen poc, però no veig jo que els adults lliguen molt més, ni que hi haja hagut mai un temps daurat en què tothom llegia. Tots tenim necessitat de cultura per a viure, i ara aquest accés es produeix de maneres molt diverses.

«Esta visió optimista de la vellesa contrasta amb la percepció de la societat, que considera la vellesa com una etapa generalment crepuscular i trista. Però per a De Luca no és el final de res, sinó l'oportunitat d'un nou començament.»

JOSEP PALOMERO,
El Periódico Mediterráneo

«El títol, *Les síl·labes del teu nom*, guarda una clau de lectura que l'autora prefereix no revelar del tot. El títol tanca un cercle: només al final s'entén plenament. Dir massa, però, seria fer una mica d'espòiler.»

SEBASTIÀ CARRATALÀ,
Diari La Veu

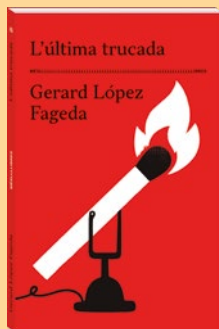

«Aconseguirà el monstre Petorro tornar a ser el que era? Una nova i divertida història sobre un monstre genial, que ens recorda que també cal cuidar-se i pensar en un mateix.»

CLAUDIA PINA,
Leyendo para mis peques

«Una mena de *thriller* radiofònic absorbent que serveix, tot i el seu fons paròdic, per testar el poder de transformació social dels mitjans convencionals en l'era de l'imperi digital i el periodisme ciutadà.»

XAVIER ALIAGA,
El Temps

«Mònica Richart ens parla, sobretot, de prendre decisions i d'assumir-ne les conseqüències: "vaig entendre que la vida era allò, tirar per un camí i caminar en línia recta fins que ja no fora possible, i assumir el risc d'equivocar-se en cada gir". Sens dubte, una grata sorpresa en el panorama literari en la nostra llengua.»

ORIOL OSAN I TORT, *Núvol*

Publicar-les no és prou

Sandra Capsir

Directora general
del Grup Bromera

Hi ha una paraula que sempre m'ha agradat especialment: visibilitat. Potser perquè m'agrada la idea de donar llum a allò que podria quedar amagat. En el món dels llibres, aquesta necessitat es relaciona amb la visibilitat de la llengua, dels nostres referents literaris i també de les autores. Celebrem que hi haja més escriptores publicades i més dones protagonistes, però correm el risc de conformar-nos massa prompte.

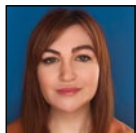
Publicar-les no és prou si després les seues obres no arriben a les taules de novetats, no entren en les converses dels mitjans ni es mantenen vives més enllà de les primeres setmanes. La visibilitat no es resol amb una fotografia equilibrada entre autors i autores ni amb una campanya puntual cada març.

Les editorials decidim què publiquem, però també què encarreguem, recuperem, traduïm, promocionem i reimprimim. Aquesta capacitat comporta una responsabilitat que va més enllà de sumar noms de dones als catàlegs.

Un llibre no transforma el relat només per existir. El transforma quan és llegit, compartit, comprat i quan continua viu. Per a fer-ho, hi ha dues vies: el préstec i la compra. El préstec fomenta la lectura amb la complicitat de les biblioteques, que hi faciliten l'accés. La compra permet pagar drets d'autoria, reimprimir, sostindre campanyes, assumir riscos i planificar els llibres que vindran després. Cada exemplar comprat envia un missatge: hi ha lectores i lectors per a aquestes històries.

Per això, cal preguntar per aquests llibres, regalar-los, recomanar-los i posar-los en circulació. Publicar-los és només el principi.

FLAIXOS

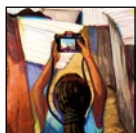

Carme Cardona guanya el Premi València Negra

L'escriptora de Benaguasil Carme Cardona ha sumat un nou reconeixement a la seua trajectòria en proclamar-se guanyadora del Premi València Negra a la millor novel·la en valencià amb *Les síl·labes del teu nom*, una obra que ja havia estat guardonada amb el Premi de Novel·la Ciutat d'Alzira.

La novel·la, ambientada a València i al Camp de Túria, s'endinsa en una investigació criminal liderada per la detectiva privada Lola Desco. Cardona ha definit el llibre com «un *true crime* a la valenciana», ja que incorpora referències a crims i successos reals reinterpretats des de la ficció.

L'obra, que ha aconseguit connectar tant amb la crítica com amb els lectors, destaca per una trama plena d'intriga, secrets, rituals i girs inesperats que qüestionen la versió oficial d'un assassinat resolt anys enrere. A més, l'autora reivindica el territori com un element fonamental del relat i aposta per una narrativa àgil i accessible, sense renunciar a la profunditat dels personatges.

***Cristales de plata*, finalista al Premio Hache**

Cristales de plata, d'Antonio J. Ruiz Muñuera, ha sigut seleccionada com una de les novel·les finalistes del Premio Hache 2027, un guardó del projecte Mandarache que promou la lectura entre joves de 12 a 14 anys. El veredict final quedarà en mans d'un jurat format per prop de 3.000 adolescents.

Publicada per Algar el 2025, l'obra està inspirada en fets reals i transcorre a Mathare, un dels barris més vulnerables de Nairobi. La història segueix Kibwe, un jove que descobreix en la fotografia una eina per a entendre el seu entorn i imaginar un futur millor. A través d'aquesta mirada, la novel·la reflexiona sobre la dignitat, l'esperança i la capacitat transformadora de l'art.

Els autors finalistes participaran durant el curs 2026-2027 en trobades i activitats amb els lectors que integren el jurat juvenil del projecte.

Reforcem la projecció internacional del Grup Bromera

Enguany hem participat en les fires del llibre de Bolonya i de Pequín, dos dels principals punts de trobada de la indústria editorial mundial. En aquests esdeveniments hem constatat el creixent interès internacional per la literatura infantil i juvenil, concretament en l'àmbit de la gestió emocional.

El catàleg del Grup Bromera continuarà viatjant durant els pròxims mesos amb l'assistència a LIBER, que enguany se celebrarà a Barcelona, i també a les fires de Frankfurt i de Guadalajara (Mèxic), considerades entre les cites més influents del sector editorial internacional. Frankfurt està reconeguda com la principal plataforma mundial de negoci editorial, mentre que Guadalajara és la trobada més important del llibre en castellà i la principal d'Hispanoamèrica.

Aquesta projecció exterior ens permet consolidar la nostra repercussió internacional i continuar difonent els nostres autors i autores arreu del món.

Els Premis Literaris Ciutat d'Alzira ja tenen data

Els Premis Literaris Ciutat d'Alzira ja han posat en marxa una nova edició que culminarà el pròxim 6 de novembre amb la tradicional gala de lliurament dels guardons al Gran Teatre d'Alzira. Enguany, la cita estarà dedicada a la commemoració de l'Any Jaume I (coincidint amb el 750é aniversari de la mort del Conqueridor), serà presentada per Maria Juan i comptarà amb la col·laboració especial de Carles Alberola.

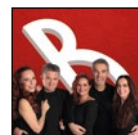
La convocatòria arriba amb una dotació global de 75.000 euros, la més alta del certamen, gràcies al reforç del Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre, patrocinat per Bromera, que en duplica la quantitat fins als 6.000 euros. La música

DUBTES

La vaga educativa convocada al final del curs 2025-2026 i les mobilitzacions del professorat han tornat a evidenciar la interdependència entre l'escola i el sector editorial. Els períodes d'incertesa poden influir en la implantació de materials, la formació docent i la planificació de nous projectes pedagògics.

Com afectaran aquests canvis el futur dels continguts educatius? S'accelerará la demanda de recursos més flexibles i digitals? Evolucionarà la col·laboració entre editorials i professorat? En un sistema educatiu en transformació constant, la capacitat d'adaptar-se als nous contextos sembla cada vegada més determinant.

de Faixa i Titana posarà banda sonora a una gala que tornarà a convertir Alzira en l'epicentre de les lletres valencianes.

Albena Teatre celebra tres dècades d'escenaris amb un llibre commemoratiu

Albena Teatre commemorarà els seus més de trenta anys de trajectòria amb la publicació de *Les 11.000 nits d'Albena*, un volum editat per Bromera que repassarà la història de la companyia fundada per Carles Alberola i Toni Benavent el 1994. El llibre reunirà fotografies, testimonis, articles i material gràfic inèdit per a documentar l'evolució d'un dels projectes escènics més influents de la cultura valenciana contemporània.

L'obra inclourà un text principal del professor i periodista Francesc Martínez Gallego i una portada creada per l'artista Adrià Pina. A més de reconstruir la trajectòria de la companyia, el volum analitzarà el seu impacte en la societat valenciana i la seua aportació al teatre i al món audiovisual.

En aquestes tres dècades, Albena Teatre ha produït més de 30 espectacles, ha superat les 4.000 representacions i ha obtingut prop d'un centenar de premis, inclosos diversos Premis Max.

Premis Atrapallibres i Protagonista Jove

Els segells del Grup Bromera han tornat a guanyar protagonisme en els Premis Atrapallibres i Protagonista Jove, una de les iniciatives de foment de la lectura més destacades en català. Durant la gala celebrada a Reus, es va anunciar que *Cartes imprevistes*, de Tina Vallès, amb il·lustracions de Mercè Galí i publicada per Animallibres, formarà part de la selecció finalista dels Premis Atrapallibres 2027 en la categoria de 10 anys.

Al mateix temps, *El vol de Farasha*, de Mafalda Bellido Monterde, amb il·lustracions de Mar Silvestre i publicada per Bromera, ha estat nominada al Premi Protagonista Jove en la categoria de 12 a

14 anys. La novel·la, ambientada a Kabul i centrada en la lluita d'una jove per la llibertat a través de la poesia, s'ha consolidat com una de les obres juvenils valencianes amb més projecció dels últims anys.

En els Premis Atrapallibres i Protagonista Jove, impulsats per IBBYcat, són els mateixos infants i joves els que lliguen, debaten i elegeixen les obres guanyadores.

Torna La Setmana del Llibre en Català a Barcelona

«La Setmana», que donarà el tret d'eixida al nou curs literari en català, se celebrarà del 18 al 27 de setembre al passeig de Lluís Companys de Barcelona. El Grup Bromera hi estarà present al mòdul 74 amb el segell Animallibres. Us avancem les activitats!

En l'àmbit infantil, Paco Cholbi presentarà el nou espectacle d'*El monstre Petarró*, mentre que Nacho Golfe donarà a conèixer les novetats de la col·lecció «Agència Dental Màgica». Pel que fa a adults, Aina Fullana hi participarà per parlar del seu esperadíssim nou llibre, *De gran vull ser una casa*, i Toni Mollà intervindrà en una taula redona dedicada als reptes lingüístics del futur a partir de la seua obra *Les llengües de demà*.

Com sempre, al llarg de la fira s'organitzaran sessions de signatures perquè els lectors i lectores puguin endur-se els llibres dedicats i conèixer de prop els seus autors i autores preferits.

Cartes imprevistes triomfa en els Premis Llibreter

Cartes imprevistes continua sumant reconeixements i s'ha consolidat com un dels grans referents de la literatura infantil en català. L'obra ha guanyat el Premi Llibreter 2026 en la categoria infantil i juvenil en català, un dels guardons més prestigiosos del sector, atorgat pel Gremi de Llibreters de Catalunya. El jurat ha destacat l'originalitat d'un relat epistolar en què els objectes d'una casa prenen veu pròpia.

Aquest èxit se suma al Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians 2026.

La llibreria recomana

1 La gramàtica dels gira-sols

Elvira Cambrils | Bromera, 2026

No és tan freqüent trobar protagonistes de la tercera edat, i encara menys en novel·les d'una profunditat psicològica com aquesta. I val a dir que també ens ha agradat als joves de la llibreria!

Anna està jubilada, i és possible que la seua vida parega seguir un guió rutinari, però no ha perdut les ganes de viure. Un dia, un fet fortuït l'empentarà a qüestionar les pautes habituals d'aquest guió.

El llibre ens parla de la família i de la gestió dels afectes, en capítols curts que es lliguen ràpidament fins que... s'ha acabat! Us animem a llegir-lo.

Llibreria Publics (Dénia)

2 Amunt la revolució, Magalí!

Núria Busquet | Bromera, 2026

Torna una nova aventura de l'espavilada i entremaliada Magalí, una lectura tan divertida com caòtica protagonitzada per una xiqueta amb una habilitat especial per a ficar-se en embolics.

Amb la seua família estrambòtica i unes amistats ben variades, viu tota classe de situacions hilarants que faran riure els lectors.

Llibreria La Costera (Xàtiva)

«Escrivia novel·les des dels vint-i-cinc anys i el meu primer llibre publicat és del 2006, quan en tenia cinquanta-cinc. Durant molt de temps vaig escriure perquè no podia deixar de fer-ho.»

PIERRE LEMAITRE, *La Vanguardia*

«Cada novel·la ha de tindre el seu to, la seva música, el seu ritme i els seus silencis. És una cadència que trobo a base de reescriure, esborrar i tornar a començar.»

NÚRIA CADENES, *El Món*

«És meravellós quan una novel·la et sorprèn de sobte. Valore molt eixa classe de sorpreses en els llibres i, com a escriptora, també intente produir eixe efecte en els lectors.»

NATÀLIA GISBERT, *Lletraferit*

«La meua edat continua sent experimental. Llegisc més, observe més i descobrisc coses que abans passaven desapercebudes. Aquesta curiositat és també una manera d'habitar la literatura.»

ERRI DE LUCA, *El Periódico*

11.000 nits

mirant-nos a l'espill

'Les 11.000 nits d'Albena Teatre'

Francesc Martínez Gallego

Bromera, 2026

Beatriz Tortosa

Periodista

Deia Billy Wilder que «si vols dir la veritat a la gent, sigues divertit o et mataran», un axioma que durant més de trenta anys Toni Benavent i Carles Alberola han fet seu amb la creació del segell Albena. Ens han parlat des de l'escenari de les nostres veritats i, també, dels nostres somnis, i potser per això hui parlem de *Les 11.000 nits d'Albena*, un llibre amb què la companyia recupera la memòria de les persones que han format part de la seua trajectòria i celebra trenta anys de teatre en valencià.

Carles, Toni i Albena han fet el seu propi Waterloo, han tret la capsa de fotografies i han cedit el paper protagonista al catequètic de periodisme i amic Francesc Martínez Gallego perquè ens conte la història dels que apareixen en la imatge, dels que estan i dels que no. Com l'autor explica, «s'acosta al lloc dels fets, als seus actors, als seus testimonis, pregunta i apila dades», per això el llibre no sols ens parla d'Albena, sinó també de la intrahistòria de tres dècades, aquella història que ens aporta la dimensió de la quotidianitat de la cultura al nostre territori i que ens ajuda a rellegir la història oficial. Gallego retrata l'univers teatral valencià durant tres dècades, ens explica com es desenvolupen les companyies valencianes i la col·laboració públic-privada, ens descriu l'ecosistema cultural valencià i relata com els canvis polítics i les catàstrofes naturals o sobrevingudes influeixen en el desenvolupament de les empreses culturals d'un país.

Tot va començar el 1994, amb el somni compartit que dos joves de la Ribera van fer aterrar, mai millor dit, dalt d'un escenari. Benavent i Alberola posaren els fonaments

d'una companyia i d'un teixit humà que feia entremaliejat professionals de distintes àrees artístiques, creava complicitats i, com explica Gallego, es convertia en una factoria d'actors i actrius que mai perdrien el vincle amb Albena. Els seus primers deu anys foren una etapa redona, amb nombrosos muntatges, reconeixements, premis i un espectacle, *Besos*, que es va convertir en la millor carta de presentació en escenaris d'altres contrades. Albena superà aquella etapa en què, com canta Dausà, «caure no feia mal» i continuà «enfilant-se a les branques de dalt de tot». També ens captivaren des de la pantalla amb una producció diversa de cine i televisió.

Tot i això, mentre celebraven el 20é aniversari –en paraules de Benavent «mal aguantant» per la il·lusió–, assistien en primera fila a l'apagada de l'audiovisual valencià i al viacrucis de tants projectes. Ara, el 2026, Albena celebra «quasi una efemèride», amb la vitalitat de reprendre allò que millor saben fer, besar i somriure, i amb un llibre que ens parla de conta-

dors d'històries que, amb l'humor com a ressort, han fet una auditoria d'emocions humanes i les han elevades a un escenari perquè la resta dels mortals ens mirem a l'espill i somriguem.

Al cap i a la fi, la història d'Albena reivindica la creativitat i l'humor com a palanca econòmica de la nostra societat des d'un doble vessant. D'una banda, l'economia dels números: només cal comptar totes les persones vinculades a aquesta indústria cultural, que treballen, paguen hipoteques, viuen i gaudeixen. D'altra banda, l'economia de les emocions, en què les estadístiques són més difícils d'extraure. Cada rialla, cada gag, cada cançó, cada somriure còmplice, i fins i tot cada lla-grimeta vessada en una sessió d'Albena, han incrementat el nostre capital emocional.

Sens dubte, una inversió segura per al nostre benestar que, sense píndoles miraculoses, redueix el cortisol, augmenta la dopamina, i segurament ens ajuda a combatre la retenció de líquids. I tot això, a tocar de casa. Com no invertir-hi?

ALBENA TEATRE

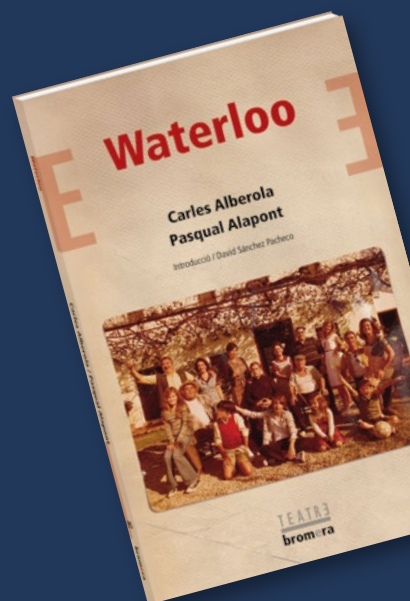
Dates de representacions

2026/27

BESOS

19 de setembre de 2026. ♥ CASTELLAR-L'OLIVERAL.	15 de gener de 2027. ♥ PATERNA.	20 de febrer de 2027. ♥ QUART DE POBLET.
20 de setembre de 2026. ♥ LLÍRIA.	22 de gener de 2027. ♥ L'ALCÚDIA.	21 de febrer de 2027. ♥ CULLERA.
Del 23 de setembre a l'1 de novembre de 2026. ♥ Teatre Talia de VALÈNCIA.	23 de gener de 2027. ♥ SAGUNT.	26 de febrer de 2027. ♥ ALDAIA.
5 de desembre de 2026. ♥ L'ALGUENYA.	24 de gener de 2027. ♥ CHIVA.	28 de febrer de 2027. ♥ XÀTIVA.
18 de desembre de 2026. ♥ ALZIRA.	31 de gener de 2027. ♥ SALT (GIRONA)	12 de març de 2027. ♥ SANTA POLA.
27 de desembre de 2026. ♥ BURJASSOT.	7 de febrer de 2027. ♥ TAVERNES DE LA VALLDIGNA	8 de maig de 2027. ♥ ALBORAIA.
8 de gener de 2027. ♥ GANDIA.	13 de febrer de 2027. ♥ SILLA	9 de maig de 2027. ♥ CASTELLÓ DE LA RIBERA.
	14 de febrer de 2027. ♥ ONDA	

WATERLOO

7 de novembre de 2026. ♥ GENOVÉS.
8 de novembre de 2026. ♥ ALBALAT DE LA RIBERA.
8 de desembre de 2026. ♥ LLOMBAI.
11 d'abril de 2027. ♥ CASTELLÓ DE LA RIBERA.

MANDÍBULA AFILADA

Del 17 al 20 de novembre de 2026. ♥ VALÈNCIA.
Del 24 al 26 de novembre de 2026. ♥ ALACANT.
2 de desembre de 2026. ♥ ALZIRA.
3 i 4 de desembre de 2026. ♥ GANDIA.
9 i 10 de desembre de 2026. ♥ VILA-REAL.

REGALA'M ESTA NIT

4 de desembre de 2026. ♥ ALGINET.
28 de desembre de 2026. ♥ CORBERA.

amb la col·laboració de

una coproducció de

Siluetes vaporoses

en els contorns del poder

Les dones de la família Borja i de l'entorn de Jaume I

Verònica Zaragoza

Professora i investigadora de la Universitat de València

Diu que les frases fetes encapsulen una representació del nostre món; considera- des sovint garants de la saviesa popular i de la memòria del temps, continuen ben instal·lades en el nostre llenguatge quotidià i fan reflexionar. De fet, la coneguda expressió tantes vegades escoltada «Darrere d'un gran home sempre hi ha una gran dona» genera suspicàcies per la visió que reflecteix de les dones, considerades complements de l'home. Si acudim a la història coneguda de les grans cases monàrquiques i nobiliàries, des de l'edat mitjana fins als nostres dies, és fàcil advertir-hi com els homes han estat tradicionalment els protagonistes indiscutibles del relat, fins al punt d'eclipsar les contribucions

de figures femenines rellevants de la nostra història passada i recent. Construïda a partir d'una hegemonia masculina, la Història en majúscula –concebuda des d'una visió de les grans gestes– ha estat generalment escrita i protagonitzada per homes, presentats com els grans estratèges que van engrandir els seus llinatges gràcies a unes immillorables aptituds i a una elevada capacitat de govern. Aquesta és la visió que, de fet, s'havia anat fixant en el relat històric construït al llarg dels segles sobre el cèlebre clan papal valencià dels Borja o sobre l'entorn familiar de Jaume I.

Fins fa ben poc, evocar els Borja significava recordar les gestes dels hereus de l'estirp. Rememorar l'autoritat que atressoraren els papes, sants i militars de la família representava, en definitiva, seguir

reafirmant la centralitat dels homes, sobre els quals havia recaigut la responsabilitat de preservar i de dignificar el patrimoni i la memòria familiars. Si ens preguntem quina ha estat la representació històrica tradicional de les dones de l'estirp papal, ens adonem d'algunes realitats incòmodes, representatives d'una determinada manera de fer i de difondre la història: en general, sobre el llinatge havia pesat la regla de l'excepcionalitat femenina, encarnada exclusivament en Lucrècia Borja (1480-1519), filla d'Alexandre VI. Aquesta dona –nascuda en terres italianes i que, curiosament, no arribà a trepitjar mai territori valencià– és el personatge al qual se sol al·ludir en parlar del protagonisme femení dins de la família. Tampoc no sorprén que aquesta figura que ha eclipsat l'entorn femení borgià siga també la més

perjudicada per la llegenda antiborgiana i pels motles historiogràfics patriarcal, que continuen atribuint-li un reguitzell de vicis associats al model d'Eva pecadora.

Les cinc escultures ubicades a la plaça de l'antiga Universitat de Gandia consagrades a integrants destacats de la família (i que també es reproduïen a la façana de les Corts Valencianes, antic palau dels Borja al Cap i Casal) en són ben eloqüents. Al costat dels papes Calixt III (1378-1458) i Alexandre VI (1431-1503), que hi apareixen amb les vestidures i els atributs eclesiàstics, hi emergeix la vigorosa figura de Cèsar Borja (1475-1507), insigne militar renaixentista dirigent dels exèrcits pontificis, i la de Francesc de Borja (1510-1572), l'escultura del qual privilegia la dimensió religiosa (amb l'hàbit de jesuïta que el conduí als altars de la santedat) per damunt de la política. La fortalesa que emana d'aquestes figures contrasta amb la vaporositat de la fràgil escultura de Lucrècia, una enigmàtica dama de cort que s'hi representa explotant les principals armes de seducció amb un pit descobert a l'estil de *femme fatale*.

«Aquestes trajectòries revelen unes aspiracions, projectes vitals, esperances i desil·lusions que han de ser llegits en clau d'agència cultural, política i religiosa.»

En efecte, la cosificació d'aquest perfil femení borgià ha estat una constant en la història i ha contribuït a perpetuar la imatge estereotipada de la filla del papa com a dona luxuriosa. Més enllà d'aquesta visió, la història familiar s'havia constituït, en general, sobre una suposada imatge de passivitat i de submissió femenines difosa per les cròniques més antigues. Aquestes presentaven les dones de la Casa Borja complementàries als homes: *amoroses mares, compassives esposes o virtuoses germanes* sempre exposades a les decisions d'ells en benefici de la consolidació de la nissaga. Aquesta visió, que impedia veure un protagonisme molt més

actiu, limitava també aquestes personalitats femenines a una forta espiritualitat i devoció desmesurada, sense integrar altres facetes polítiques, culturals o artístiques. L'exemple més clar n'és el de Maria Enríquez de Luna (1474-1537).

La que fou magnífica duquessa de Gandia va acabar els seus dies al convent reconeguda com una de les figures de major autoritat política del Regne de València; a pesar d'això, se la recorda en una de les cròniques més antigues del llinatge com a dona «de tan santas y loables costumbres» que «se dio tanto a la perfección del espíritu que con ejercitarse en ella mucho tiempo quiso apretar más el punto al rigor y abstinencias». Altres dones del seu entorn encarnaren l'autoritat femenina al si de la família Borja com a abadesses, escriptores, erudites, mecenes d'art i de literatura, o aristòcrates patrocinadores d'una veritable cort cultural i benefactores de convents, els centres de sociabilitat i de poder femenins a l'època que protegí la mateixa Lucrècia Borja al seu ducat de Ferrara.

Per a contribuir a superar aquest motlle monolític que confinava aquests perfils de l'elit femenina a una imatge de passivitat i submissió, l'editorial Bromera acaba de traure a la llum l'àlbum il·lustrat *Més enllà de Jaume I. Les dones que marcaren el seu regnat*. L'obra, a càrrec d'Irene Ballester Buigues i Lola Llopis, contorneja els vincles femenins de Jaume I tot restituint la profunditat de les dones més properes al nostre gran monarca: la mare, Maria de Montpeller; les esposes Elionor de Castella i Violant d'Hongria; les filles Violant, Constança, Sança, Isabel, Maria i Elionor d'Aragó i Hongria, sense oblidar, però, les contribucions d'amants com Teresa Gil de Vidaure. Aquestes trajectòries revelen unes aspiracions, projectes vitals, esperances i desil·lusions que han de ser llegits en clau d'agència cultural, política i religiosa; una agència històrica que allunya les dones cada vegada més de l'eterna representació de complementarietat i supeditació a l'home.

Jaume I, un rei que plorava

Vicent Baydal

Historiador

«E, quan vim nostra senyera sus en la torre, descavalgam del cavall e endreçam-nos vers orient e ploram de nostres ulls e besam la terra per la gran mercé que Déus nos havia feita». Així recordava Jaume I un dels moments culminants de la seua vida: la rendició de la medina islàmica de València el 28 de setembre de 1238. El cavaller victoriós, el gran guerrer que havia derrotat exèrcits musulmans dins i fora de la mar, el rei conqueridor, no esclatava en grans crits de triomf ni es presentava com un heroi impertorbable, sinó que plorava d'alegria i d'emoció. I no serà un cas excepcional, ja que al llarg de la seua crònica autobiogràfica, el *Llibre dels fets*, Jaume I es mostra a si mateix plorant en moltes ocasions i per motius molt diversos.

Plora, per exemple, en saber que els nobles Guillem i Ramon de Montcada han mort en la batalla mallorquina de Portopí el 1230 –«e presem-nos a plorar»–; plora quan l'aristocràcia aragonesa es mostra partidària d'abandonar el setge de Borriana el 1233 –«no ens poguem abstenir que no haguéssim a plorar per lo gran mal que veïem que ens percaçaven»–; plora quan aconsegueix, contra pronòstic, que les tropes cristianes no abandonen el castell del Puig el 1237 i cessen, per tant, els atacs a València –«no hi hac negú en l'església que no es prengué a plorar, e nós ab ells»–; plora en retrobar-se amb el seu gendre Alfons X de Castella el 1269 –«hac molt gran alegria ab nós e abraçà'ns tres vegades, e ploram»–, o plora també en sentir-se morir a Alzira el juliol de 1276 –«nos confessam moltes vegades de

bisbes e de preïcadors e de frares menors ab gran contrició de nostres pecats e ab grans llàgremes».

Per a un lector del segle XXI, algunes d'aquestes escenes poden resultar sorprenents o desconcertants, i més encara la seua abundància i naturalitat al llarg del text. No debades, estem acostumats a imaginar els reis medievals com a figures severes, cruels, grandiloqüents, sense fissures i poc inclinades a mostrar sentiments. Amb tot, eixe desconcert probablement diu més de nosaltres que no d'ells, ja que, per molt que els historiadors intentem aproximar-nos als pensaments i percepcions d'una persona de fa huit-cents anys, ens és impossible fer-ho: compartim la mateixa condició humana, però vivim immersos en universos culturals profundament diferents. Així, tot i que en els nostres dies les coses estiguen canviant, encara tendim a associar el plor masculí amb la vulnerabilitat, la fragilitat i la pèrdua reprovable del control emocional.

Però aquesta concepció és relativament recent, ja que en l'Europa medieval, i especialment en l'àmbit aristocràtic i cavalleresc, el plor no era en absolut incompatible amb la virilitat, sinó que eren fenòmens totalment complementaris i valorats: un cavaller podia ser feroç en el combat i, al mateix temps, vessar llàgrimes d'alegria, afecte, compassió, frustració, pena o dolor. Les llàgrimes, de fet, tenien una dimensió religiosa, un extraordinari valor espiritual de connexió amb Déu en sentir penediment, humilitat o pietat, i també tenien una dimensió política, totalment lògica en una societat basada en les relacions personals i els rituals públics. Així, que els reis mostraren emocions era una forma de comunicació: quan

Jaume I plora per la mort dels Montcada està demostrant que comparteix el dolor del seu exèrcit, però immediatament després exhorta a actuar –«no plorem, que ara no és hora de plorar, mas llevem-los del camp, pus que morts són»–, de manera que exhibeix una combinació de sensibilitat i autoritat que reforça el seu lideratge.

En aquest sentit, les llàgrimes no erosionaven el seu prestigi, sinó que l'augmentaven, i açò serà una constant durant tot l'Antic Règim, com es pot comprovar encara en el segle XVIII, en plena Il·lustració, quan es plorava sovint en la vida pública i en la literatura. Però durant el segle XIX, amb l'ascens d'uns nous ideals burgesos de disciplina, autocontrol i virilitat vinculats a la industrialització i els exèrcits de masses, es consolidà progressivament la idea que «els hòmens no ploren», ja que havien de reprimir les seues emocions, a diferència de les dones.

Per això els plors de Jaume I ens resulten sorprenents i reveladors, perquè ens recorden que les emocions són universals, però les formes d'expressar-les i d'interpretar-les canvien amb el temps. El rei conqueridor de València no era menys home per plorar, sinó tot al contrari: per als seus contemporanis, aquelles llàgrimes demostraven que era un bon rei, un bon cristià i un bon cavaller. I precisament perquè ens criden tant l'atenció, eixos plors ens ajuden a comprendre fins a quin punt el món del segle XIII era diferent del nostre. Diferent, però alhora fonamental per a entendre'ns a nosaltres mateixos, ja que, com sabem, sense Jaume I i la seua conquesta el territori valencià i la idea de valencianitat tal com els entenem en l'actualitat no haurien existit mai.

Les dones, cristianes i feudals, en la València de Jaume I

Sandra Bernabeu Borja

Doctora en Història Medieval
de la Universitat de València

El 9 d'octubre de 1238, Jaume I, rei de la Corona d'Aragó, ocupava militarment la ciutat de València i, poques setmanes després, promulgava el Costum, el fur ciutadà que esdevenia alhora l'acta fundacional del Regne de València. A partir d'aquest text legislatiu s'organitzaria institucionalment la nova entitat política, però també es reglamentarien les relacions familiars de la societat colonitzadora en construcció. El marcat caràcter romanista dels Furs regulava en favor del *pater familias* i relegava la dona a una posició jurídicament subordinada a l'home. Això va condicionar el desenvolupament d'una cultura escrita en què la identitat de les dones s'expressava a través del seu referent masculí –filla, muller, mare o vídua. També va contribuir al model cristià de família nuclear, executat com a unitat bàsica sobre la qual s'articulava el repartiment en lots, formats per una casa i terres de conreu, entre els colons.

Aquest marc legal, romanista i cristià, ha contribuït a consolidar un relat historiogràfic marcadament androcèntric de la conquesta de València per Jaume I. Tanmateix, hi ha casos en què la documentació fa visibles realitats més diverses. Així, l'any 1248, na Tarragona i Blanca Fort signaren la carta de poblament de Torrent com a fèmines, és a dir, com a caps de família. No eren, però, les úniques dones que participaren en la colonització d'aquell lloc. En el mateix document restaven implícites altres pobladores, invisibilitzades darrere del nom del marit, que era el que habitualment figurava en aquests registres.

D'altra banda, aquest exemple il·lustra fins a quin punt el matrimoni constituïa un mecanisme d'ordenació en la nova societat, que, a més de ser un sacrament, funcionava com a contracte econòmic que articulava aliances entre llinatges i afavoria l'arrelament dels colons al nou territori. Per aquest motiu, els Furs regulaven minuciosament el consentiment dels contraents, la participació de les famílies i la publicitat de les promeses matrimoniales, alhora que perseguïen amb severitat els enllaços clandestins, considerats una amenaça per a l'honor familiar i l'estabilitat patrimonial. Per tal d'assegurar la continuïtat del patrimoni conjugal i la reproducció de l'ordre social, les filles podien heretar, en absència de testament, en igualtat de condicions que els germans; el dot, l'aixovar i l'escreix restaven sota la titularitat de la dona, i la vídua conservava l'administració d'aquests béns.

Més enllà del marc legislatiu, les dones compareixien davant dels tribunals, administraven patrimonis, compraven i venien béns, concedien préstecs i eren imprescindibles en el sosteniment de l'economia domèstica. La seua participació en les institucions era molt limitada, ja que no complien el requisit essencial exigint per a ocupar els òrgans de govern: ser homes. Ara bé, la seua influència s'exercia de manera informal tant en la vida pública com en la privada, mentre les nobles, titulars de senyories, participaven amb veu pròpia en les corts del Regne de València a través del braç militar.

Amb tot, les dones, catalanes i aragoneses, cristianes i

feudals, que arribaren al territori valencià foren agents indispensables en la consolidació del nou regne creat per Jaume I. Poblaren llocs i viles, administraren patrimonis, sostingueren les economies domèstiques, participaren en les activitats productives i, en el cas de les senyores territorials, exerciren funcions de representació i d'autoritat. Malgrat l'escassa visibilitat en les fonts, la seua participació fou essencial per a la construcció del Regne de València, i també de la societat valenciana que es configuraria al llarg del segle XIV.

Aina Fullana:

«Parl, entre molts temes,
de sentir-te estranya dins ca teva»

Lourdes Toledo

Periodista i escriptora

De la literatura d'Aina Fullana (Manacor, 1997) m'agraden moltes coses, però sobretot la profunditat amb què escriu en enfrontar-se a temes molt aspres i el ritme de la seua prosa. Amb la novel·la *Els dies bons* (Bromera, 2021), la seua *opera prima* –guanyadora del Premi València i del Premi de la Crítica dels Autors Valencians, i adaptada posteriorment al teatre–, Fullana ens va deixar bocabadats amb una irrupció literària forta i discreta alhora. Ara, torna amb una segona novel·la, *De gran vull ser una casa*. Parlem amb ella sobre els temes que abraça aquesta història en primera persona i els reptes que suposa una estructura de dietari narrada dins de la novel·la. Immersa en diferents escenaris de l'illa de Mallorca, l'escriptora ens sorprén de nou amb un relat sobre la impossibilitat d'estimar i estimar-se a una mateixa, i les dificultats per a reconèixer-se en uns paisatges mutants d'una illa que expulsa els seus habitants.

Implícita i intensa, *De gran vull ser una casa* sona des del seu mallorquí genuí amb tota la universalitat que assoleix la bona literatura. En aquesta obra Fullana fa brollar la seua prosa seductora i contundent.

Sempre ha tingut clar que volia escriure?

Sí, però també tinc clar que no vull dedicar-me a escriure com a ofici. Vull fer-ho quan tinc temps i ganes i, sobretot, una idea que pugui desenvolupar profundament i que no es quedi en una cosa superficial i punt.

De fet, si algun adjectiu està lluny de la seua literatura és superficial. I ja ens ho va deixar clar en *Els dies bons*, però ara

de nou s'enfronta a una història plena d'arestes. Com entén l'escriptura, com una cursa de llarga durada?

La veritat és que fins fa poc he estat fent moltes coses al voltant d'*Els dies bons*; de fet, l'abril passat va sortir-ne la traducció al castellà, *Los días buenos*, com a primer títol d'una editorial nova, Artefactos Incendiarios. I necessitava una mica de distància per connectar amb una altra història. Ara fa un any que estic centrada en *De gran vull ser una casa*, però, de fet, la idea va començar a germinar durant el procés de publicació d'*Els dies bons*. Havia començat a escriure'n alguns fragments, però no tenia un fil o una estructura clara, i al cap del temps modificava o canviava allò que havia escrit. Però el 2025 Bromera es va posar en contacte amb mi amb una proposta de novel·la amb un tema concret i jo els vaig proposar el meu llibre, i vam anar negociant-ho i donant-hi forma, incorporant en ell part de la proposta que ells em feien, però amb molta llibertat. Tot va fluir i em va ajudar molt tenir un acord, una obligació i una data de lliurament.

És una escriptora sense pressa? Costa posar-s'hi?

No tinc pressa, però escric de continu. Duc dietaris també. Venen idees sovint al cap i vaig fent històries.

Per què aquesta novel·la sobre l'auto-destrucció i la incapacitat de viure en pau?

Bé, hi ha molts temes de fons, però aquest és el fil que estira la història. Tenia clar que volia crear un personatge femení. Volia fer «literatura sobre dones escrita per dones», que sovint ens diuen que està malament. Amb aquesta reiteració volia demostrar que cada experiència femenina és molt diferent, que

cada dona té una història, malgrat que totes estiguem lligades per un món que és patriarcal. Volia abocar en n'Emma, la protagonista, la meua idea de ser dona davant d'una societat sovint opressiva i violenta i, una vegada ho vaig aconseguir, va sortir una protagonista desequilibrada, una dona que ha estat abusada, amb conflictes amb ella mateixa, de vegades una mica hipòcrita, condicionada per ella mateixa i pel seu entorn.

L'entorn és clau en la novel·la, com evoluciona la vida a l'illa, els paisatges, els comerços, els oficis, l'habitatge, tot!

L'entorn és un dels eixos principals, com evoluciona el barri on va nèixer i créixer i la ciutat on ara intenta viure, i com es relaciona amb aquells espais que ha habitat. He tractat el tema de l'habitatge –al capdavant era el tema que em suggeria l'editorial– de manera col·lateral. I al bell mig el tema de la pèrdua: la pèrdua d'una identitat i d'una manera de viure. Hi ha una novel·la recent d'Alba Noguera, *Monument*, que vaig llegir i que trob que dialoga molt amb *De gran vull ser una casa*, sobretot pel que fa a aquest sentiment de pèrdua, de no pertànyer més al lloc on has nascut i viscut sempre, i sentir-te estranya dins ca teva.

Hi ha un moment de la novel·la en què es fa molt evident la desfeta immobiliària, quan un agent immobiliari deixa una nota per davall de la porta: «No l'he vista per dedins, però t'ofereixo un milió i mig per ca teva». Abans només ens deixaven cartes a la bústia. Ara ens toquen a la porta i ens amollen això, com si res.

Sí, hi ha moments diversos en què el tema es fa més patent. I, d'alguna manera, la relació amb les cases, la mare, els padrins i

'De gran vull ser una casa'

Aina Fullana Llull
Bromera, 2026

les amenaces dels voltors sobre les cases hi està present.

L'estructura en forma de dietari l'ha ajudat a crear la veu interior de la protagonista i els salts en el temps? Ho tenia clar des d'un començament o anà sorgint sobre la marxa?

Ajudar-me, no realment. Ho vaig fer així perquè pensava que era el que em demanava el personatge. Els editors em van comentar que era un format arriscat, però hi vaig insistir, perquè pensava que la història m'ho demanava. Quan escris un dietari, sempre hi ha buits i absències, i em feia ganes d'anar en una direcció contrària d'*Els dies bons* i que el lector pogués construir el relat amb mi.

Segons com, i tot i que atrapa des del començament, no és una història fàcil de seguir... En tot cas, és molt implícita.

És una novel·la que requereix presència i consciència per part del lector, perquè sembla que no hi passa res, però hi passen moltes coses. No volia escriure una història clara, volia que fos així, i estic segura que per a alguns lectors hi haurà fets i qüestions que, potser, passaran desapercibuts. A mi m'agrada molt rellegir els meus dietaris perquè m'adon de les coses grans i importants que passen i que oblidem al cap d'una estona, i quan les tornes a llegir ets una persona diferent de tot allò que, alhora, t'ha anat construint.

Com diu Emma, la protagonista, «Em cans de ser sempre la mateixa». Li ha costat molt trobar la veu d'Emma?

N'Emma s'explica a ella mateixa molt bé, però, a mesura que escrivia, notava que em faltava poder explicar els personatges des d'una altra veu. Al final hi vaig

trobar la manera, i n'Emma els anomena i els introdueix directament al relat, sense necessitat de descriure'ls.

«Cada experiència femenina és molt diferent, cada dona té una història, malgrat que totes estiguem lligades per un món que és patriarcal.»

En tot cas, Emma és una ànima turmentada que malda per trobar una mica de pau: «I esper que arribi el dia que les coses siguin fàcils i, sobretot, que també pugui acceptar la facilitat sense sentir llàstima per mi mateixa perquè m'hagi convertit en una persona a qui li basta poc per estar contenta». Els dies bons girava al voltant d'un tema silenciats, tabú, però present en moltes llars arreu del món, en De gran vull ser una casa torna a la càrrega amb diversos temes espinosos. Com és això?

M'agrada escriure sobre temes que tinguin profunditat i també és la manera de presentar la condició femenina, sovint envoltada de violència per part del patriarcat. Un dels temes centrals de la novel·la és com recordem i com ens relacionem amb els records: per oblidar també s'ha de recordar. De vegades hi ha records bloquejats, perquè són ferides o perquè durant cert temps no necessitem dialogar amb aquells records concrets i, després, el cos t'ho demana. Hi ha vegades, dins del que recordem, que no sabem distingir allò real del que no ho és. I recordar

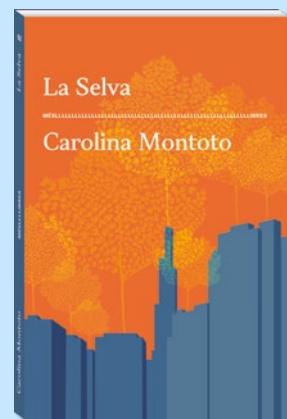
de vegades és fer ficció. Què recordes, quan i per què?

El sexe té una presència important en la novel·la, sense filigranes, amb naturalitat i despuladament.

N'Emma també sent desig, però de vegades no tria, és una cosa més física, i altres vegades hi ha més sentiment, com ara per la Sílvia. Té una mica de lluita; d'una banda, sent el desig i, d'altra, rebutja el sexe. Les relacions amb els homes les viu sovint de manera amenaçadora. Hi ha un conflicte gros amb la sexualitat i amb la masculinitat. Trob que moltes dones ens hem pogut sentir així, amb la sexualitat femenina envoltada de violència en el dia a dia.

La urgència de continuar *perseguint* *utopies*

'La Selva'
Carolina Montoto
Més Llibres, 2026

Marta Moreno

Comunicació a Més Llibres

Com a persona que va esdevenir lectora (i adolescent) quan l'auge de les distopies arribava a les llibreries, llegir ara *La Selva*, de Carolina Montoto, ha despertat en la lectora adulta que soc avui la necessitat d'escriure a la seva autora –ara sí, una persona propera, no com ho eren la Suzanne Collins o la Veronica Roth en el seu moment– per resoldre els dubtes que m'han acompanyat durant tota la narració: com va arribar el món a aquest punt?, en quin any transcorre aquesta història?

Jo, totes aquestes preguntes, les resoldré en privat amb la Carolina, no en tingueu cap dubte. Però no us les penso compartir per una senzilla raó: potser no voldreu ser realment conscients de com de prop, en temps i en espai, som d'aquesta realitat. Ens agrada massa viure-hi d'esquena.

Hi ha pocs dies que no pensi també en els clàssics que em van formar com a lectora i estudiant, com *Un món feliç*, 1984 o *Fahrenheit 451*. Potser aquesta última és la més assimilable a la nostra realitat, però continua quedant molt lluny de *La Selva*. Ben lluny de la manera com aquesta novel·la m'ha interpellat.

«La precarietat
ha arribat per quedar-se;
no cal recórrer a la ficció
per veure-ho.»

Suposo que és això el que passa quan un dimarts qualsevol, a les nou del vespre, el meu pis arriba als 31 °C, igual que la Geòrgia ens deixa entreveure que els 33 °C de la seva realitat són una constant. Quan encara discutim l'ampliació de l'aeroport i les seves conseqüències ecosistèmiques. Quan la nostra estimada Barcelona cada dia s'assembla més a un parc d'atraccions creat per al gaudi del turisme, que va ampliant els seus horitzons i col·locant Catalunya al centre d'Europa a costa de deixar els seus ciutadans sense mobilitat durant hores.

També quan veiem persones amb tants privilegis que acaben cobrint-los els ulls, i per a qui qualsevol manifestació o defensa dels drets dels altres es converteix automàticament en una exageració, en una actitud infantil o en una molèstia. Igual que li passa a la Geòrgia, que descobreix com els privilegis poden esdevenir una bena als ulls i que, de sobte, es veu obli-

gada a sortir al carrer i convertir-se en una d'aquelles nihilistes que abans jutjava des de la distància.

Quan la societat continua incapacitant les dones perquè no denunciïn els abusos. Quan es continua utilitzant l'amor com a arma. Quan els incendis ja formen part del nostre dia a dia i només cal prémer un botó del comandament per sentir el cap dels bombers explicar que l'onada de calor no permet establir cap dels focus oberts al nostre territori.

Portes giratòries que no deixen de girar. Desforestació. Gurus amb frases nècies i prefabricades que intenten convertir la revolució en un eslògan, però mai en una acció.

Per més real o irreal que sembli l'escenari que planteja *La Selva*, la novel·la també ens recorda que hi ha coses que encara resisteixen. Que allò que sentim no ho canvia qualsevol cosa. Que els petons continuen demostrant confiança. Que sortir i ballar continua sent un gest de revolució, una manera d'encendre el cos, però també l'ànima. I que el plaer és un idioma universal que no entén de decadència, tot i que també li arribarà l'hora d'entendre-hi.

La Selva ens prepara per a la reflexió. Ens parla d'estats que controlen les comunicacions, de cossos de control estatal que persegueixen persones només per seure en un parc i de monopolis que decideixen el cultiu dels vegetals que consumim. La precarietat ha arribat per quedar-se; no cal recórrer a la ficció per veure-ho. Però aquesta ficció, tan semblant al nostre present, ens evidencia que estem només a un pas d'empitjorar-lo. De perdre'ns encara més. De no tenir marge per fer marxa enrere.

Una novel·la a què cal tenir respecte. Una realitat de què cal tenir cura.

Les hores comptades,

de Marc Granell

Pau Sanchis

Poeta i filòleg

La poesia de Marc Granell és, des de fa molts anys, d'una claredat contundent. Si ens centrem en els llibres més recents, els que ha publicat després de l'última reunió de la poesia (in)completa, assistim a la comunió perfecta entre la imatge il·luminadora i el raonament incisiu, entre la reflexió humanista i la concreció referencial, entre el dolor humà i la ironia amarga.

És així en *Arran de gel* i en *Cel de fang*. Cal deixar de banda, només en part, la dicció més destil·lada del memorialístic i essencial *Mastaba*. *Les hores comptades* és un nou lliurament en aquesta conversa amb si mateix i amb el món que és la poesia de Granell. Sota l'ègida d'Antonio Machado i Salvador Espriu, el soliloqui del poeta valencià sobre el sentit de l'existència, la llarga meditació sobre la mort, és alhora la veu cívica que encara té la força de denunciar i posar-se sempre, indefectiblement, al costat de qui pateix i enfront dels poderosos. Així, el títol inequívoc ens posa de seguida en guàrdia, el poeta hi reflexiona sobre la mort, però alhora sospesa el temps viscut, entre el pessimisme íntim i l'exercici constant de la desesperança esperança col·lectiva.

En *Les hores comptades* molts textos fan referència a poemes de llibres anteriors o en són reescriptures. Per exemple, si en un poema de *Cel de fang* Granell deia «L'esperança és l'últim que es perd. / Però es perd.», ara diu «Intente de nou l'esperança / desesperadament / obsessivament / forassenyadament».

De la mateixa manera, tornen altres temes granellians de sempre, com la reflexió sobre la ciutat, sobre la fragilitat del cos o sobre el temps. També hi ha nous lliuraments de la ja monumental sèrie de túmuls, ací dedicats a Miguel Hernández, Ferran Zurriaga, Pepe Mujica i Aissatou Tambasa. Alguna dia caldrà reunir en un

volum a part aquests homenatges funeraris de Granell als homes i dones que ha admirat. I també torna el tema de l'amor en el poema «Nous versos per a Anna»: «Encara ets i sempre, amor, / la llum que il·lumina».

No debades, aquest llibre és una baula més en una cadena que va començar a finals dels anys setanta amb títols com *Llarg camí llarg*, *Notícia de la tribu* o *Refugi absent*, i que va continuar amb obres com *Materials per a una mort meditada*, *Exercici per a una veu*, *Fira desolada* o *Corrent de fons*. Tota aquesta obra ha convertit Marc Granell en un clàssic imprescindible de la nostra poesia, amb una veu íntimament adolorida i públicament compromesa que, com ha destacat Begonya Pozo, existeix «a la recerca sempre de la dignitat poètica i amb la voluntat ferma de dir-se i de dir el món».

L'obra poètica per a infants i adults de Marc Granell va aparèixer reunida en *Poesia completa 1976-2016* (Institució Alfons el Magnànim). Deu anys després d'aquell balanç exhaustiu, el poeta es proposa una altra mena d'autoexamen en què el recompte de les hores viscudes simbolitza el diàleg amb l'obra pròpia. Per això, com hem dit, molts poemes d'aquest llibre porten títols de llibres o poemes anteriors, com ara el poema «Refugi absent», d'on són aquests versos desolats: «On fugir si tot és fosca intempèrie, / si ho ha estat sempre i ara es multiplica, / es fa immensa buidor freda i terrible / on, passa que hi fas, esdevé enemiga».

Potser el que més sorprén d'un poeta com Marc Granell és aquest contrast entre un to íntim que expressa amb insistència el cansament de viure i un to cívic profundament humà. O tal vegada no hi ha contrast, sinó una consciència del paper de la poesia com a salvaguarda de la dignitat i de les veritats més pregoneres, encara que siguin profundament doloroses.

Veritats incòmodes que busquen llum

Susanna Lliberós

Editora de Bromera

La literatura serveix, entre altres coses, per a observar-nos, també per a pensar-nos i per a denunciar-nos. Cada llibre funciona com un gran espill, i sovint no importa massa si l'autor està davant o darrere. Pense això quan done una ullada al catàleg de les novetats de Bromera.

I en eixe joc d'espills, celebrem especialment la tornada d'Aina Fullana amb *De gran vull ser una casa*, una novel·la intensa i emotiva que acompanya Emma en el seu difícil camí de reconstrucció personal. A través d'una escriptura fragmentària i carregada d'humanitat, l'obra aborda la salut mental, els abusos, la memòria i la necessitat de trobar un lloc on sentir-se segura. És una història dura, però també plena de llum i de resistència.

Si preferiu tensió narrativa, *Tot el que vam callar* parteix d'una imatge tan impactant com impossible d'oblidar: una família rep per Nadal un paquet amb el cap del pare. A partir d'ací, la investigació policial es converteix en una exploració dels secrets, de la culpa i de les violències invisibles que habiten moltes llars.

En no-ficció, una proposta necessària: *La Mataobras. Manual d'autodefensa contra la turistificació*. Aquest col·lectiu analitza la crisi de l'habitatge, la turistificació i l'especulació urbana, i ofereix eines de resistència ciutadana i alternatives possibles.

La poesia té enguany una veu excepcional amb *Les hores comptades*, de Marc Granell. El poeta valencià comparteix una reflexió commovedora sobre el pas del temps, la vellesa, la mort, la memòria i les amenaces que planen sobre el nostre món. Un món que, de vegades, sembla poder sostindre's només des de les pàgines dels llibres o posant un gran llençol que cobrisca l'espill on ens mirem.

La Mataobras:

«Allò que per a uns pocs són beneficis econòmics, per a la majoria és la pèrdua del dret a la ciutat»

Ana Bellido

Periodista

Una situació malauradament prou freqüent: un edifici, unes obres il·legals per a fer habitatges turístics, un veïnat que es queixa i un ajuntament que no respon. Això és el que li va passar a Maria Alandes (La Mataobras) l'estiu del 2023 i, davant d'eixa sensació total d'indefensió, va decidir obrir un compte d'Instagram per a fer públiques totes les queixes i notificacions que enviava a l'Administració. A poc a poc, el compte, @lamataobras, va anar creixent i la seua creadora es va adonar d'un fet molt important: no estava sola en aquesta lluita contra la turistificació de la seua ciutat, València. El projecte ha acabat passant les pantalles i, a manera de catarsi, Alandes ha escrit *La Mataobras. Manual d'autodefensa contra la turistificació*, que arriba a les llibreries aquesta tardor. Amb aquest llibre pretén contar part de la seua història i crear una eina per a ajudar altres persones a defensar el seu dret a viure tranquil·les a sa casa.

Des que vas començar fins ara, com has vist l'evolució del sector immobiliari a València?

L'evolució ha sigut alarmant: els preus no han parat de pujar i la sensació és que ens estan arraconant. Els habitatges turístics continuen creixent sense fre, a pesar dels titulars *rimbombants* de regulació per part de l'Ajuntament de València o de la Gene-

ralitat. Sembla que cada vivenda o local comercial siga només una oportunitat de negoci i que el veïnat molestem perquè uns altres puguem enriquir-se.

Què t'ha portat ara a escriure aquest manual d'autodefensa?

La certesa que, malgrat el panorama actual, existeixen eines legals per a lluitar. Aquest manual naix amb la voluntat d'emponderar els veïns i les veïnes; a banda de la teoria, vull oferir recursos perquè la gent puga defensar els seus barris i perquè, col·lectivament i en la mesura de les nostres possibilitats, aconseguim frenar aquesta turistificació que ens expulsa dels barris.

Què penses quan en les notícies publiquen dades de creixement d'afluència turística com si foren positives?

Pense que és una mostra de cinisme o de viure completament d'esquena a la realitat del carrer. Per al veïnat, eixes xifres rècord signifiquen lloguers impagables, barris massificats, expulsió del comerç local i treballs precaris en l'hostaleria. Allò que per a uns pocs són beneficis econòmics, per a la majoria és la pèrdua del dret a la ciutat.

Realment, què estem perdent quan perdem la possibilitat de viure, comprar... als nostres pobles i barris?

Estem perdent la vida en comunitat i el dret a la ciutat. Quan el veïnat és expulsat i els comerços de tota la vida tanquen per a

'La Mataobras. Manual d'autodefensa contra la turistificació'

La Mataobras
Bromera, 2026

convertir-se en franquícies o apartaments turístics, els barris deixen de ser espais de vida i es transformen en simples mercaderies. El que està en joc és un model de societat: o triem ciutats fetes per a les persones i per a ser viscudes, o acceptem ciutats aparador dissenyades exclusivament per al consum i el benefici econòmic d'uns pocs.

Creus que la població general és realment conscient d'això?

Crec que cada vegada en som més conscients, però s'ha passat per un procés. Al principi, la turistificació es veia com una cosa llunyana, un problema que només afectava el centre històric o els llogaters joves. Però la realitat és tossuda i ha acabat picant a la porta de tothom.

En aquests moments, penses que la situació és reversible?

Si pensem que tot està perdut, els que turistifiquen la ciutat ja han guanyat. La història ens demostra que, quan el veïnat s'organitza, les coses canvien. Però per a lluitar, primer hem de saber com fer-ho. En aquestes pàgines no trobareu només una queixa, sinó les eines legals i pràctiques per a plantar-los cara des de la vostra escala, el vostre carrer i el vostre barri.

A propòsit de *'Tot el que vam callar'*

Jordi Tormo

Escriptor

No hi ha dubte que Natàlia Gisbert (Alcoi, 1990) és una de les veus més interessants de l'actualitat literària. Guanyadora del Premi Ciutat d'Alcoi de Novel·la Isabel-Clara Simó i de l'Enric Valor, ha publicat *Vi i veritat* (2021) i *Després del salt* (2024). Ara torna amb *Tot el que vam callar* (2026), una vibrant història d'intriga al centre de la qual hi ha un assassinat que pertorbarà els lectors.

Tot comença la nit de Nadal, una data idíl·lica per als qui gaudeixen de la companyia de la família. Sònia i el seu fill, Àlex, estan a casa. El pare, Emili, és un prestigiós jutge que fa més hores que un rellotge a causa de les guàrdies que ha de cobrir. Enmig de les preguntes punyents del fill adolescent per l'absència del pare, sona el timbre. Sorprenentment, és el Pare Noel, que els entrega un paquet. Curosament, mare i fill desemboliquen la caixa. Desconcertats, dins hi endevinen una mena de nevera amb gel. Una olor pudenta els ofereix un mal presagi i els descobreix l'embat definitiu: a l'interior troben el cap d'Emili.

Paula ha deixat la faena d'infermera. Viu a Tarragona i ara té tot el temps del món per a fer allò que sempre ha volgut: escriure una novel·la. La cosina, Helena, l'encoratja a fer-ho, la farceix d'afalacs i li parla d'un futur prometedor. Creu que així deixarà enrere els fantasmes que la persegueixen, un passat del qual no pot deslliurar-se. No li troba cap sentit a la vida. Està perduda, completament. Vol fugir d'ella mateixa i de tot allò que ha viscut darrerament, vol trencar amb un passat traumàtic que l'ha esquinçada per dins, que l'ha soterrada en vida. Se sent una persona en qui ningú no confiaria mai, o almenys això és el que es repeteix a totes hores.

Escrita amb una prosa rica, propera i acurada, en *Tot el que vam callar* Natàlia Gisbert ens ofereix dues històries entrecruades, farcides de girs narratius que sorprendran el lector i que el mantindran en un estat constant d'atenció al llarg de la lectura.

La novel·la ens presenta el retrat psicològic d'una societat de la qual volem fugir i d'unes famílies que amaguen secrets i paraules callades, i posa damunt de la tau-

la una sèrie de debats interessants per a fer-nos reflexionar, especialment sobre el racisme i l'assetjament que pateixen les persones migrants, sobre la condició i la desigualtat de classe i sobre l'assetjament escolar i el ciberassetjament que afecten molts adolescents a través de les xarxes.

Amb tot, *Tot el que vam callar* és també un retrat de totes aquelles coses precieuses de la vida, com l'amor i l'amistat. I és, sobretot, un homenatge a la cultura: a la llengua, a la literatura, a la poesia, a l'escriptura i a la música. No debades, les cançons de La Fúmiga travessen un text impecable que és presentat amb la il·lustració exquisida de Tres Voltes Rebel en la coberta.

Sens dubte, estem davant d'una novel·la que no deixarà indiferent ningú.

'Tot el que vam callar'

Natàlia Gisbert Abad
Bromera, 2026

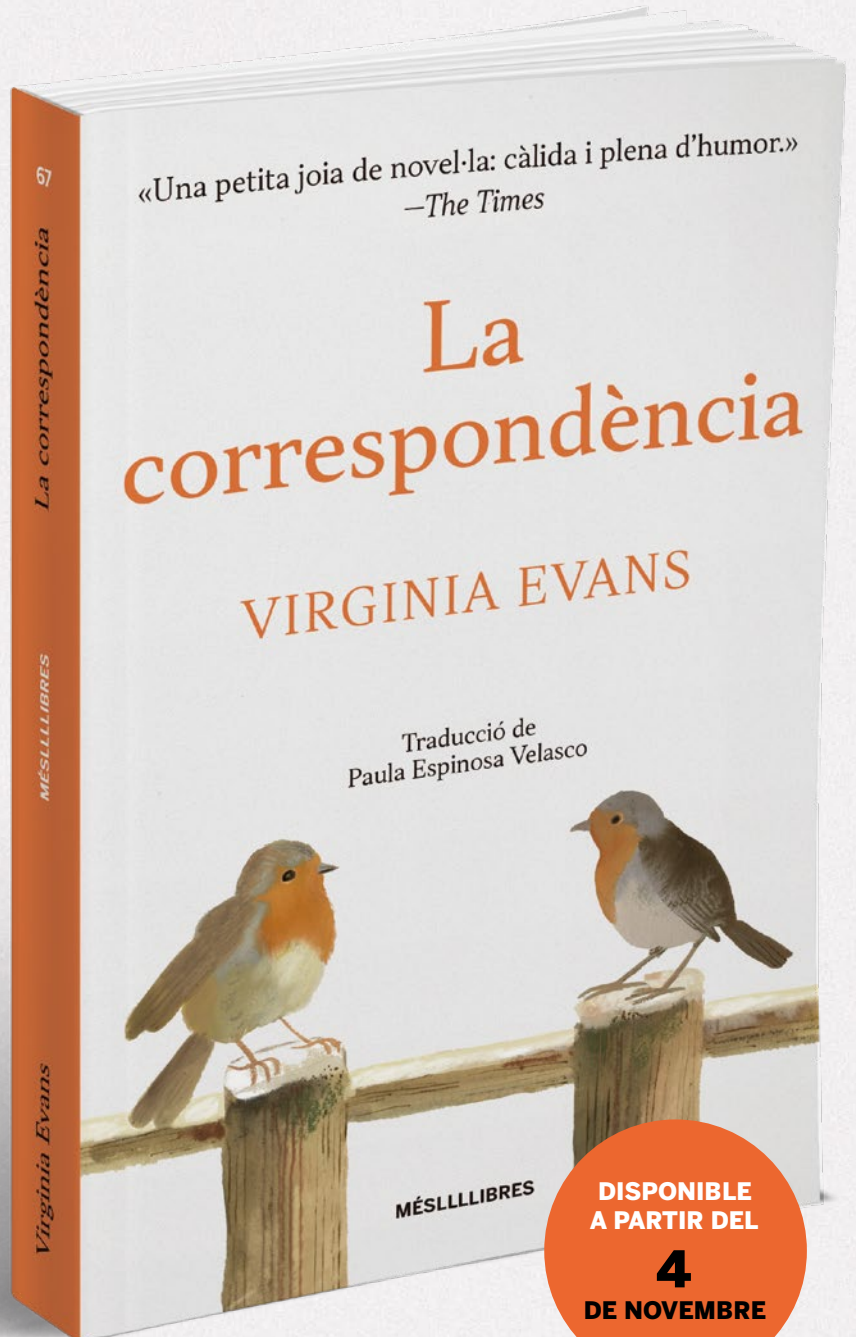
EL FENOMEN LITERARI QUE HA ENAMORAT EL MÓN

Hi ha cartes que canvien una vida

I secrets que poden
transformar-la
per sempre.

Quan la Sybil rep una carta inesperada, el passat que havia intentat silenciar durant anys torna a fer-se present.

Una història emocionant
sobre la memòria,
les absències i la possibilitat
de començar de nou.

[illegible]

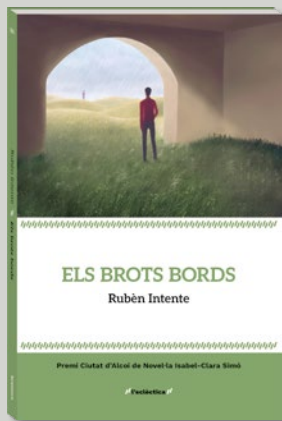
Una joia literària
sobre tot allò
que les paraules
poden reparar

Women's Prize for Fiction 2026

**2 millions
de lecteurs**

**Traduïda a
41 llengües**

MÉS LLIBRES

Premi Ciutat d'Alcoi
de Novel·la Isabel-Clara Simó

Els brots bords

Rubèn Intente

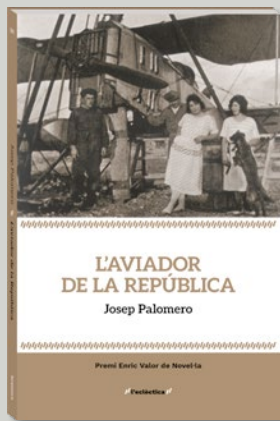
«L'Eclèctica», 391

208 pàg. Bromera, 2026

Hi ha vides que semblen avançar en silenci, com arrels sota terra, fins que un brot inesperat les obliga a eixir a la llum. En *Els brots bords*, Rubèn Intente construeix una novel·la intensa i delicada al voltant d'Elies, un jove amb trastorn de l'espectre autista que inicia una nova etapa lluny de la residència, acollit per Marià en un pis de la Pobla de Lillet i incorporat a una faena repetitiva en una fàbrica del Berguedà.

El que podria semblar només un procés d'adaptació es transforma, a poc a poc, en una xarxa profunda de vincles, ferides i silencis compartits. Al costat d'Elies apareixen figures memorables: Lluís, l'educador que acompanya sense imposar; Marià, vell rondinaire i tendre; Pau, perseguit per una culpa antiga; i Íngrid, una dona ferida que troba en el xicot una forma neta d'estar al món. Tots ells són brots bords: existències marcades per la pèrdua, la diferència o el desarrelament, però capaces de donar fruits inesperats.

Amb una prosa precisa, sensorial i humana, Intente ens parla de la fragilitat, de les famílies que fallen i de les comunitats que, sense fer soroll, salven. Una lectura commovedora sobre la bellesa imperfecta de qui creix fora del lloc previst.

Premi Enric Valor
de novel·la en valencià

L'aviador de la República

Josep Palomero

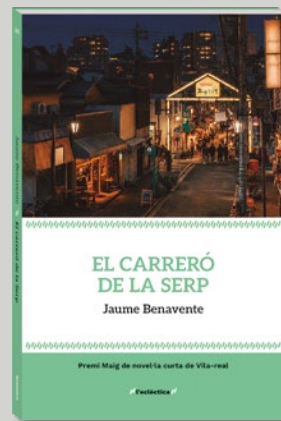
«L'Eclèctica», 392

216 pàg. Bromera, 2026

L'aviador de la República, de Josep Palomero, és una novel·la ambiciosa i vibrant que travessa segles per a explicar la memòria d'un territori i de les persones que l'han habitat. L'obra entrellaça dos fils narratius: d'una banda, la Vil·la Taèl·lia romana, nascuda en un mareny inhòspit i convertida en una pròspera factoria de gàrum; de l'altra, la Jussana del segle XX, marcada per l'aviació, la Guerra Civil i les ferides d'un país condemnat massa sovint a la destrucció.

Al centre del món modern destaca Valentí Tellols, conegut com a Bragueta, aviador postal, pilot republicà i home fidel a una idea noble del vol: comunicar, protegir i resistir. Al seu voltant, Palomero desplega un univers coral ple de personatges memorables, com l'excèntric Agustí Tellols, el mític Daurat, Sara Cotanda o Kirabo, que aporten humor, tendresa i tragèdia a una història de gran volada.

La novel·la combina aventura, ironia, memòria històrica i una mirada crítica contra les guerres, les dictadures i l'especulació. Amb una prosa rica i plena de llengua viva, *L'aviador de la República* ens recorda que sota cada paisatge hi ha capes de vida, dolor i resistència, però també esperança i voluntat de futur. Una obra que convida a reflexionar sobre el passat.

Premi Maig
de novel·la curta de Vila-real

El carreró de la Serp

Jaume Benavente

«L'Eclèctica», 393

128 pàg. Bromera, 2026

Jaume Benavente ens endinsa en *El carreró de la Serp* en un Tòquio íntim i ple d'ombres, lluny dels tòpics de la gran ciutat. Al barri de Yanaka, Miyuki Yoshida, una conductora d'autobús solitària i reservada, habita un món fet de rutines, records i silencis. La troballa d'unes fotografies d'una misteriosa Shinju Yagami i l'encontre amb Lautaro, un pianista xilè que malviu a la ciutat mentre lluita contra el tremolor de les mans, obrin una trama subtil en què diferents vides ferides comencen a creuar-se.

Amb una prosa serena, precisa i profundament evocadora, l'autor construeix una novel·la d'atmosfera, en què els carrers, els cafés, la bugaderia o el vell Teatre del Corb esdevenen espais carregats de memòria. A través de Miyuki, Lautaro i Kenzo Ishikawa, Benavente explora la soledat, la identitat, l'estigma, la pèrdua i la necessitat de deixar de fugir i començar de nou.

El carreró de la Serp és una obra delicada i hipnòtica, que avança com un riu soterrat i que convida el lector a escoltar les veus discretes d'aquells que busquen, enmig de la ciutat, una forma possible de pertinença. Una història sobre els vincles inesperats i les segones oportunitats, que captiva per la seua sensibilitat, la seua humanitat i la bellesa continguda de cada pàgina.

Les llengües de demà

Toni Mollà

«Bromera Actual», 34
168 pàg. Bromera, 2026

En *Les llengües de demà*, Toni Mollà proposa una reflexió lúcida i necessària sobre el futur dels idiomes en un món travessat pel mercat, la globalització i els algoritmes. A partir d'una mirada que combina l'assaig, la sociologia de la llengua i el pensament crític, l'autor analitza com les comunitats lingüístiques han estat condicionades per grans transformacions històriques: de l'escriptura i la impremta a la societat de masses i l'entorn digital.

L'obra parteix de la tradició intel·lectual de Joan Fuster, però mira cap al present i cap als reptes que imposen la intel·ligència artificial, les xarxes socials, el big data i la comunicació virtual. Mollà alerta que les llengües minoritzades ja no poden defensar-se només des de la memòria o la identitat, sinó que també necessiten polítiques capaces d'intervindre en els espais on es construeix el poder lingüístic.

Amb un estil documentat i combatiu, *Les llengües de demà* convida a repensar els esquemes de la sociolingüística i a assumir que el futur de la diversitat lingüística es jugarà en els àmbits centrals de la modernitat. Un llibre exigent i estimulant, que obri preguntes imprescindibles sobre com parlarà la gent de demà.

Les carcasses

Tomàs Verdú

«Bromera Teatre», 111
64 pàg. Bromera, 2026

Hi ha cases que no protegeixen, sinó que estrenyen fins a convertir la vida en una carcassa. En *Les carcasses*, Tomàs Verdú imagina la convivència impossible –i tristament recognoscible– d'Este, Eixe i Aquell: un jove aspirant a youtuber, un treballador de supermercat atrapat en la crisi dels quaranta-cinc i un superheroï jubilat que només pot volar tres minuts a la setmana. Tres generacions, tres precarietats i un mateix pis de lloguer que fa pudor de clavegueram, es contrau, respira i amenaça d'engolir-los.

Amb una escriptura desbordant, àcida i plena d'humor negre, l'obra converteix la crisi de l'habitatge en una faula escènica tan absurda com punyent. Els diorames de LEGO, els sofàs que devoren persones, el laberint d'IKEA, els esclafits especulatius i els anuncis immobiliaris funcionen com a imatges ferotges d'un món on la llar ja no és refugi, sinó producte, parany i expulsió.

Verdú signa una peça rabiosa i contemporània, capaç de fer riure mentre assenyala una ferida social fonda: la impossibilitat de viure amb dignitat quan fins i tot la imaginació ha sigut hipotecada. Una comèdia amarga, brillant i necessària sobre cossos, cases i furturs cada vegada més comprimits.

Premi Ciutat d'Alcoi
de Teatre Pep Cortés

Besos

Carles Alberola i Roberto García

«Bromera Teatre», 22
152 pàg. Bromera, 2026

Hi ha besos que encenen una història i d'altres que la fan esclatar en mil cançons. *Besos*, de Carles Alberola i Roberto García, torna ara en una reedició que permet redescobrir una de les comèdies més celebrades del teatre valencià contemporani. Guardonada amb el Premi de les Arts Escèniques 2000 de la Generalitat Valenciana, l'obra desplega un mosaic d'escenes breus i hilarants al voltant de l'amor, el desig, la gelosia i totes les formes possibles de la dependència sentimental.

Amb una estructura d'esquetxos i un cor que canta i acompanya, Alberola i García converteixen les cançons populars de Perales, Mocedades, Jeanette, Camilo Sesto, Pimpinela o Raphael en rèpliques teatrals, en memòria compartida i en motor còmic. Cada història parteix d'un conflicte quotidià i el porta fins a l'absurd amb precisió fulgurant: parelles que s'estimen massa, amors que no encaixen, desitjos desbocats i personatges que es contradiuen amb una tendresa tan ridícula com humana.

Besos és una festa escènica de ritme impecable, humor irreverent i intel·ligència popular. Una obra que fa riure molt, però que també recorda que estimar, sovint, és cantar desafinant una cançó que tots coneixem de memòria.

‘Honey’:

el colpet a l’abella, la picada de l’aranya

Àlex Zahinos

Periodista cultural

Els humans: pobres criatures narratives. Esclaves del relat, el seu seductor domini ens condueix a l’atzucac de l’instant únic, eixe a partir del qual s’ha d’explicar tota una vida. Una vida sempre aliena. Sobretot si ha sigut torta, desviada, enfosquida per un pecat capital o per la morbosa combinació d’uns quants.

Posem per cas la protagonista d’aquesta novel·la: Yrsa. La biografia que ens presenta la seua creadora, Imani Thompson, és la d’una dona jove, amb un dot natural per a escalar en el món acadèmic. Yrsa també és negra, un tret rellevant de la seua biografia, entre altres motius perquè el seu camp d’estudi està lligat a la seua condició: està doctorant-se en un territori travessat per qüestions com l’opressió a la comunitat negra, l’afropessimisme o la interseccionalitat: quan la discriminació no atén gènere, raça o classe, sinó la suma d’aquests factors.

Idees que brollen, suren i, de tant en tant, esclaten: un colpet instintiu a una abella que es posa al fil d’un got de llimonada, propietat d’un professor al·lèrgic que s’ha aprofitat del treball d’una amiga després d’haver mantingut una aventura amb ella.

El lector sent la temptació, des d’eixe moment, de recórrer la novel·la buscant els motius pels quals una xica jove en un món aparentment reservat als debats sense aterrar pot convertir-se en una assassina potencial. La lectura es torna una recerca obsessiva per a explicar eixe instant. Ocorre així en les cròniques de successos i en els *thrillers* en què acompanyem el *serial killer*, com és el cas de *Honey*. Volem sentir que, en la manera com l’autora ens conta com es menjava les postres la pro-

tagonista, ja va deixant indicis sobre les seues pulsions homicides. El camí lògic per als esclaus del relat.

En eixe punt ha de brillar la ploma: per a reforçar els arquetips del gènere o per a subvertir-los. En aquest cas, Imani Thompson ens situa en un territori fascinant i fugaç: el que s’habita en el moment de cometre el primer assassinat. El revers d’eixe instant en què un estudiant, picat per una aranya, esdevé un superheroï. Com una cadena espontània de reaccions químiques, d’ínfims impulsos elèctrics, capgira el món d’una jove aspirant a doctora de Cambridge.

Thompson calfa la matèria abans del *big bang*. Ens ha endinsat en el pensament de la protagonista i, també, ha insinuat la seua desafecció cap a l’ésser humà, el llindar de la sociopatia. També ens ha descrit amb maliciosa delectació la pomposa Cambridge –ella mateixa hi va estudiar allà–, on campen alumnes avorrits, petulants aspirants a doctors i professors de prestigi ben lluit que no desaprofiten la seua condició per a vampiritzar dones molt més joves.

Posats tots els elements en escena, Thompson evita el camí de la justificació i el de la justiciera de dues dimensions. L’autora posa l’ull en la transformació que provoca en la protagonista el seu flamant camí criminal. Es mou pel *thriller* amb el nervi i la frescor de qui vol sacsejar un poc el tauler, agafant l’impuls de qui, com a debutant, s’empara en la seua joventut. Thompson no perd mai de vista la idea de divertir el lector. Hi ha un sentit

cinematogràfic en cada seqüència; hi ha l’exploració d’un univers formal actual sense crear una sensació de caducitat; hi ha un ritme endimoniat.

I, per damunt de tot, ens trobem una gran protagonista. Yrsa és una antiheroïna clàssica en un planeta on sobrevola la sospita de la impostura. En el Cambridge de *Honey* hi ha ressons d’aquell ambient universitari de *The Social Network*, de Fincher, on l’espectador acabava desitjant un castic col·lectiu.

En eixe context, Yrsa representa la marejant idea que potser tots estem a uns mil·límetres de fer clic, d’espantar l’abella dins del got.

‘Honey’

Imani Thompson
Bromera, 2026

© Peter Yendel

La literatura infantil i juvenil no és un laboratori de moral

Iván Barreto

Director literari del Grup Bromera

Hi ha una tendència que em preocupa. Cada vegada demanem més coses als llibres infantils i juvenils: que eduquin, que treballin emocions, que expliquin la diversitat, que siguin inclusius, que transmetin valors, que ajudin a créixer. Tot això està molt bé. El problema apareix quan oblidem que, abans de res, han de ser bons llibres.

Les novetats d'aquesta tardor em semblen una bona resposta a aquesta deriva. No perquè renunciïn als valors –ben al contrari–, sinó perquè els posen al servei de la literatura i no a l'inrevés.

La història del senyor Sommer, de Patrick Süskind (il·lustrat per Sempé), és un clàssic magnífic que parla del misteri de créixer. No ho explica tot, no dona lliçons, no simplifica el món. Confia en la intel·ligència del lector. *El llibre desfet*, d'Irene Rodrigo, s'atreveix a jugar amb Jaume I des de l'humor i la irreverència, demostrant que la història també pot ser un espai de conversa i no només de veneració.

També en l'àlbum il·lustrat hi trobem aquesta confiança en la literatura. En *Si truques amb un plàtan-telèfon*, Emily Hughes (autora de *Salvatge*) aposta per l'absurd i la imaginació sense demanar permís. *De prop*, de Muntxa Mimó (il·lustrat per Eva Gallego), desperta la curiositat a partir de l'observació i la sorpresa, no des del discurs pedagògic. I la nova aventura de Lucas Kent & Greta Rouge, de Rocio Bonilla, confirma que una bona història continua sent la millor porta d'entrada a la lectura.

Potser és això el que més necessitem: llibres que no semblin escrits per complir una funció, sinó perquè algú tenia una bona història per explicar. Perquè, quan la literatura és bona, els valors hi arriben sols.

15 anys de 'Les princeses també es tiren pets'

Àngela Zorrilla

Periodista

Quinze anys després de la seva publicació en català, continua sent un dels títols més estimats de les biblioteques infantils i es prepara per al llançament d'una edició *pop-up* ideal per continuar desmitificant la perfecció de les princeses.

La Laura torna de l'escola amoïnada després que en Marcel hagi dit a les nenes que la Ventafocs es tirava molts pets. Ella no es creu aquest rumor, però el dubte ja li ronda pel cap. El seu pare, lluny de donar una resposta improvisada a aquesta pregunta aparentment innocent, recorre als llibres i a les bones històries que tant li agraden. Al cap d'uns minuts de cerca, troba a la biblioteca de casa un llibre misteriós i que, per l'aspecte, deu tenir més de dos-cents anys, el *Llibre secret de les princeses*. L'ajudarà a demostrar a la filla que, efectivament, fins i tot les heroïnes més admirades comparteixen les mateixes necessitats que qualsevol persona. Sí, les princeses també es tiren pets, fins i tot en els moments menys oportuns. És una premissa tan absurda com brillant, capaç de provocar rialles immediates en els petits lectors i les petites lectores.

Però aquesta història de l'autor brasiler Ilan Brenman i la il·lustradora Ionit Zilberman va més enllà i transmet un missatge profund sobre la imperfecció, la naturalitat i l'acceptació d'un mateix. I aquesta és una de les grans claus del seu èxit internacional. A partir d'aquesta idea tan original de si les princeses es tiren o no pets com una persona normal i corrent, el relat convida els infants a qüestionar els estereotips i a descobrir que la perfecció no existeix, ni tan sols als contes de fades que ens han acompanyat des de fa anys i

panys. Sense discursos morals ni lliçons explícites, el conte *Les princeses també es tiren pets* és un autèntic fenomen de vendes de la literatura infantil i juvenil i convida els més menuts a mirar els mites amb irreverència, però també amb tendresa. Les princeses continuen sent valentes, belles o generoses, però deixen de ser éssers impossibles. Brenman, un dels autors infantils més importants del Brasil (i del món), amb més de vuitanta llibres publicats, recorda que elles també poden ser humanes.

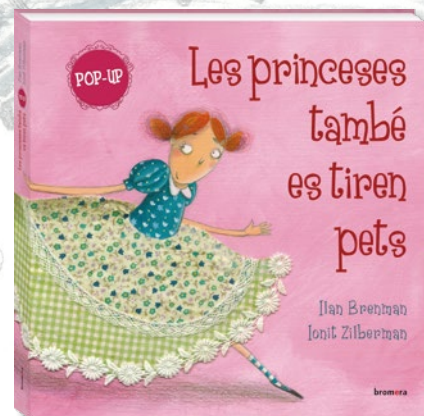
Humor i identitat

No és habitual que un àlbum il·lustrat mantingui intacta la capacitat de seducció després d'una dècada i mitja. Però aquest bonic conte d'Ilan Brenman ha aconseguit una cosa poc freqüent: travessar el temps sense perdre vigència i convertir-se, quinze anys després de la seva publicació en català, en un clàssic contemporani. És un llibre divertit i alhora molt intel·ligent. Una pregunta innocent desencadena una història plena d'humor que qüestiona, amb una delicadesa extraordinària, un dels grans mites de la infància: el de la perfecció dels personatges de conte. Aquesta història lluita contra els arquetips establerts i perdura generació rere generació gràcies als riures assegurats i a les seves reflexions.

En una època en què la literatura infantil busca cada vegada més personatges diversos, imperfectes i allunyats dels estereotips tradicionals, sorprèn comprovar que *Les princeses també es tiren pets* ja anticipava aquest canvi fa tant de temps. Des de fa quinze anys, el seu humor escatològic, que normalment no falla entre els menuts, serveix per obrir converses amb ells sobre la identitat, els rols de gènere, la llibertat

'Les princeses també es tiren pets' (Pop-up)

Ilan Brenman
Ionit Zilberman
Bromera, 2026

personal i l'acceptació del propi cos, sempre des de la rialla i la complicitat familiar.

Una altra clau de l'èxit d'aquesta història és el ritme del relat. També hi contribueix la precisió dels diàlegs i una estructura gairebé perfecta per ser explicada en veu alta. L'autor, psicòleg i doctor en Educació per la Universitat de São Paulo, acompanya el conte amb les il·lustracions d'Ionit Zilberman, que són l'altre gran ingredient de triomf de l'àlbum. Expressives, acolorides i plenes de detalls, converteixen cada escena en una invitació a observar, descobrir i riure sense parar. Fins i tot la representació gràfica dels famosos pets, resolta amb una imaginació desbordant, contribueix a crear un univers visual que desperta la curiositat dels lectors sense perdre mai l'elegància pròpia d'un bon àlbum il·lustrat.

Nou format per celebrar les imperfeccions

La bona acollida d'aquest divertidíssim àlbum il·lustrat ha fet créixer amb els anys un univers editorial al seu voltant. A l'edició original, publicada el 2011, s'hi

van afegir *El llibre secret de les princeses que també es tiren pets* (2016), que amplia les històries amagades de les princeses; i la versió en cartó *Les princeses (menudes) també es tiren pets* (2019), adreçada als primers lectors. L'èxit de la sèrie rau, sens dubte, en aquesta capacitat de desmuntar estereotips amb molt d'humor i naturalitat, que convida els infants a mirar els personatges dels contes des d'una perspectiva diferent. Els contes de les princeses transmeten un missatge d'autenticitat que connecta amb els petits i amb les seves famílies.

Convertida en un fenomen internacional, la col·lecció s'ha traduït a diversos idiomes i continua sumant nous lectors arreu del món. Ara, coincidint amb el quinze aniversari, arriba una nova edició *pop-up* que transformarà aquesta història en

una experiència encara més immersiva i sorprenent. Amb escenes desplegable i elements tridimensionals, els dubtes de la Laura guanyen una nova dimensió que convida a interactuar amb cada pàgina i a redescobrir la història d'una manera més lúdica. Aquest nou format continuarà trobant nous lectors i moltes famílies que el convertiran en un títol de fons a les seves biblioteques particulars. Sens dubte, les aventures protagonitzades per la Laura estan llestes per continuar passant de generació en generació sense perdre l'originalitat i l'humor.

Quinze anys després, la pregunta de la petita continua despertant somriures. I probablement aquesta és la millor notícia que pot rebre un llibre infantil: comprovar que, malgrat el pas del temps, encara conserva intacta la capacitat de sorprendre, de fer riure i de recordar-nos que fins i tot els personatges més extraordinaris i màgics comparteixen les petites imperfeccions que ens fan, a la resta, profundament humans.

L'univers dins d'una flor

Rosella Espinós

Periodista

Un avió s'ha estavellat al desert de Líbia. És desembre de 1935 i els dos homes que hi volen sobreviuen gràcies a uns berebers, apareguts com per art de màgia. Un dels pilots és Antoine de Saint-Exupéry, l'experiència li seria inspiració per a escriure *El Petit Príncep*.

Bromera reedita l'obra que qualsevol amant de la lectura té a la prestatgeria, i ho fa amb dibuixos originals de l'autor. Tal vegada tens un exemplar antic, o fins i tot diferents edicions, com mon pare, que se'l col·lecciona en diversos idiomes.

Antoine Jean Baptiste Marie Roger de Saint-Exupéry (Lió, 1900) tenia cinc noms, i va néixer al caliu d'una família aristocràtica. Enamorat dels núvols, la seua vocació era la de pilot d'aviació. També es dedicà a l'escriptura i, fins i tot, il·lustrà *El Petit Príncep*, tot i explicar que no se sentia un bon dibuixant.

Exiliat als Estats Units, mogut per la vivència al desert, va idear el personatge d'aquell xiquet de cabells daurats i el seu asteroide B 612, aparegut com caigut del cel al pilot, tal com aquells berebers que li salvaren la vida.

El llibre es va publicar el 6 d'abril de 1943 a Nova York i el seu èxit fou immediat. Traduït a més de 500 idiomes, és transgeneracional i està replet d'aprenentatges vitals i de cites: «El que fa bonic un desert és que en algun lloc amaga un pou».

El 1944 l'avió que pilotava Saint-Exupéry va desaparèixer, però la seua inconfusible rosa, com a imatge literària, recull l'univers de l'escriptor per sempre, perquè (així ho deia la guineu) les coses essencials no es veuen amb els ulls, sinó... amb el cor.

'El Xicotet Príncep'

Antoine de Saint-Exupéry

Adapt. de Sílvia Ureña

Bromera, 2026

Vols
aprendre
valencià

**Practica valencià
d'una manera fàcil i
divertida!**

Continguts audiovisuals amb
activitats interactives perquè poses
a prova els teus coneixements!

Jaume I

està en el seu 'prime'

Mixa

Comunicadora

«El vell faraó Pepi II ha mort i ha deixat en la seva anada cap al més enllà una descabellada guerra civil entre Tebes i la recent traslladada nova capital Heracleópolis que durarà cent anys, tirant per llarg, i els egipcis sortiran al carrer enfurismats perquè, per culpa de tot plegat, s'han perdut l'última temporada de *Cuéntame!* Qui ens salvarà? Per sort, l'any 2040 aC en surt victoriós Mentuhotep, príncep que es convertirà en faraó. Per fi, els egipcis podran veure el *Cuéntame* en pau.»

Això que acabeu de llegir és el fragment d'un assaig sobre l'antic Egipte que vaig escriure quan era petita. Ja llavors vaig descobrir que, per aprendre història, no hi ha res com posar-hi una mica d'humor. I si a sobre trobes paral·lelismes i equivalències amb el present, encara ho entendràs millor. Perquè no ens enganyem: les societats i els nostres valors han evolucionat amb el temps, però la naturalesa humana no ha canviat gaire. Quan llegim cròniques escrites fa centenars d'anys, sovint ens semblen alienes a nosaltres. Però en el fons seguim anhelant i tement les mateixes coses. Cometem els mateixos errors. I malauradament ens seguim barallant per aconseguir atenció, poder o amor.

Em fa la sensació que l'escriptora Irene Rodrigo ha arribat a les mateixes conclusions, i per això ha escrit *El llibre desfet*, una esbojarrada reinterpretació d'*El llibre dels fets*, del rei Jaume I. (Alerta, he començat parlant de faraons per posar-vos en un

exemple, però ara ens centrarem en l'època medieval, no us despisteu.)

El llibre dels fets és una crònica narrada pel rei Jaume I el Conqueridor. Comença amb el seu naixement l'any 1208 («fa una cerca ràpida a la Viquipèdia per no equivocar-se amb les dates») i finalitza amb la seva mort el 1276, i se centra en les gestes més importants del monarca (sobretot les conquestes de Mallorca i de València). Com podeu veure, ja llavors els *best-sellers* solien ser autobiografies de *celebrities*.

Ara bé, com acostes als joves el llibre d'un rei que ha mort fa 750 anys? I que a sobre parla en plural majestàtic? Doncs Irene Rodrigo es planteja el següent: què passaria si, de cop i volta, el mateix Jaume I pogués comunicar-se amb nosaltres des del més enllà? Què passaria si volgués dictar una versió actualitzada d'*El llibre dels fets*? I si per error acabés col·laborant amb una periodista *millennial* en lloc de fer-ho amb un prestigiós escriptor de novel·la històrica? Doncs ja us ho dic jo: el que s'esdevindrà és una *col·lab* més èpica que la de Quevedo

i Bizarrap (o la de Queen i David Bowie, perquè m'entenguin els *boomers*).

La nostra periodista, Paula (Pau per als amics), té molt clar que, per arribar a les noves generacions, s'ha de parlar el seu llenguatge. I això és un repte majúscul, perquè les modes caduquen ràpidament (fixeu-vos, si no, en el meu assaig i la referència a la sèrie de televisió *Cuéntame*). Qui sap, potser d'aquí a molts anys, aquesta novel·la –juntament amb *El llibre dels fets* original– serà la pedra de Rosetta que ens permetrà desxifrar l'argot dels humans joves a principis del segle XXI.

D'altra banda, la nova «escriba» del rei hi ficarà cullerada i serà ben crítica amb el racisme, el masclisme i l'homofòbia de l'època (fins i tot hi inclourà una mica de *BL fanfiction* per donar més emoció a la trama). El resultat és una obra divertida, divulgativa i irreverent que us permetrà posar-vos a la pell de tots els personatges. Tant de bo *El llibre desfet* (igual que el seu predecessor) es converteixi en un *long-seller* i passi a la història.

**'El llibre desfet.
El llibre dels fets
com mai l'havies llegit'**

Irene Rodrigo
Bromera, 2026

© Jotacé Perea

Tina Vallès:

«M'ho he passat especialment bé escrivint aquestes cartes, hauria pogut continuar»

Comunicació Bromera

Cartes imprevistes ha esdevingut un dels títols més celebrats de la narrativa infantil recent. Escrit per Tina Vallès i il·lustrat amb sensibilitat per Mercè Galí, el llibre proposa un joc literari delicat i ple d'imaginació a través de cartes que connecten personatges, emocions i mirades diverses. El seu recorregut no ha passat desapercebut: reconegut amb el Premi Serra d'Or, el Premi Llibreter i el Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians, i finalista de l'Atrapallibres i del Premi del Llibre Vivent de la Catalunya Nord, l'obra continua guanyant lectors i consolidant-se com una aposta creativa i literària de llarg abast.

Cartes imprevistes no para de sumar alegries: Premi Serra d'Or, Premi Llibreter, Premi de la Crítica dels Escriptors Valencians, finalista de l'Atrapallibres... Com vius aquest reconeixement provinent de mirades tan diferents com són la crítica, els llibreters i les institucions?

Estic molt contenta i, ahora, sento que és una recompensa per tota la feina feta. Em fa feliç rebre aquests reconeixements, i rebre'ls amb la Mercè Galí, una altra pencaire que es mereix tots els guardons. La nostra feina ens agrada i la fem de gust, però aquests premis, encara que no siguin remunerats, són com un xut d'energia per continuar escrivint i creant.

Quan el vas escriure, imaginaves que tindria aquesta acollida tan àmplia, tant pel que fa a lectors com pel que fa a reconeixements? O ha estat una mica aquella sorpresa bonica que es va desplegant amb el temps?

És clar que no. Quan escric no penso mai en el que pugui passar després amb el llibre. Si ho fes, em bloquejaria. Amb prou feines si penso en el concepte del llibre; vull dir, que intento sentir-me prou lliure per no patir ni bloquejos ni autocensura. En aquest cas concret, m'ho he passat especialment bé escrivint aquestes cartes, hauria pogut continuar.

El llibre ha connectat amb mirades molt diverses: crítica, llibreters, infants... Creus que això té a veure amb el format epistolar o amb alguna cosa més subtil que travessa tota l'obra?

Suposo que el format hi ajuda, i també el fet que els protagonistes de les cartes siguin objectes que tots tenim a casa i que, per tant, costi poc visualitzar les escenes. Acabes de llegir la carta de la tovallola de mans i, el proper cop que passes pel lavabo, te la mires diferent. Un altre valor que crec que fa que hi connectin és el de l'humor; he volgut, per damunt de tot, que les cartes fossin divertides, encara que després la història de fons, la que queda en segon pla, sigui una mica més seriosa.

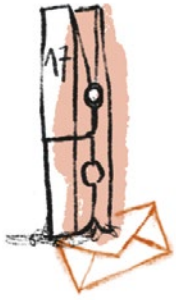
El diàleg que es va creant al llarg del llibre encaixa molt bé amb les il·lustracions de Mercè Galí. Diries que una part d'aquest èxit també passa per aquesta manera de construir-lo a quatre mans?

Estic convençuda que sí. Amb la Mercè ens vam conèixer fent *Mira* (Animallibres, 2021, finalista a l'Atrapallibres i traduït a l'eslovè i al turc) i de seguida ens vam entendre. Tenim moltes coses en comú, ens entenem de seguida, ens intuïm, i això ens juga a favor quan ens posem a fer coses juntes. Crec que la nostra sintonia ha ajudat molt pel que fa al resultat del llibre.

© Víctor P. De Óbanos

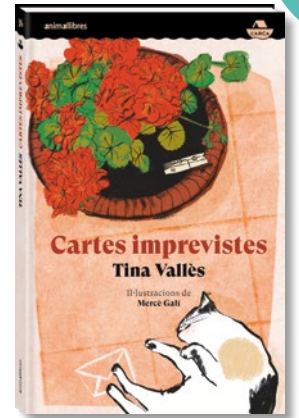
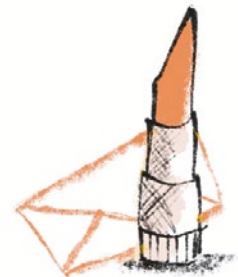
També hi ha aquest contacte amb els lectors joves –com passa amb l'Atrapa-llibres–, que potser en fan una lectura més directa, més emocional. T'agrada imaginar com reben ells aquestes cartes? És de les coses que més m'agraden. De fet, aquest curs ja he anat a unes quantes escoles on han llegit *Cartes imprevistes* i és molt agraït, i molt interessant, veure com les han rebudes, com les han enteses. En aquestes cartes hi ha un pacte de ficció inicial que amb el públic infantil no cal ni explicitar, hi entren de cap, i això és

molt agraït, perquè es deixen portar per la imaginació.

Amb aquest recorregut tan bonic, sembla que el llibre encara té molt camí per fer. T'agrada pensar que aquests premis i nominacions ajudaran a fer-lo arribar a nous lectors i lectores?

Espero que sí. El llibre tot just ara estrena la tercera edició. Ha arribat a molts infants abans de ser guardonat, així que tant de bo ara el seu recorregut creixi encara més. A la tardor ja tenim uns quants clubs de

lectura programats en unes quantes biblioteques i suposo que també visitarem unes quantes escoles. I aviat en sortirà la primera traducció, al turc, que espero que sigui la primera de moltes.

'Cartes imprevistes'
Tina Vallès
Animallibres, 2025

QUÈ VAS FER,

JAUME I?

UN PÒDCAST
D'IRENE RODRIGO I
LAURA GARCIA ANDREU

ESCANEA,
ESCOLTA
I DESCOBREIX
LA HISTÒRIA!

Un pòdcast de

Produït per

Abacus

Amb la col·laboració de

bromera

Ovella i Vaca 2. Potes amunt!

Mikel Valverde

«La Tira», 42

48 pàg. Bromera, 2026

Amb *Ovella i Vaca. Potes amunt!*, Mikel Valverde ofereix una proposta ideal per als primers lectors que s'acosten al còmic. A través d'històries breus, visuals i plenes de ritme, el llibre presenta una parella d'animals que viu tota mena de situacions absurdes al bosc: un gos massa protector, un espill pensat per a espantar el llop, bolets amb efectes inesperats, una nit de Halloween, un riu gelat, patinatge, neu i altres embolics que sempre acaben capgirant-se de la manera més divertida.

L'obra destaca per la força expressiva de les il·lustracions, els diàlegs senzills i l'humor físic, molt pròxim al llenguatge dels dibuixos animats. Cada aventura funciona com una xicoteta escena còmica, fàcil de seguir i plena de gestos, onomatopeies i finals sorprenents. El resultat és una lectura àgil, pensada perquè els xiquets i les xiquetes guanyen confiança lectora mentre es familiaritzen amb les vinyetes, les bafarades i el ritme propi del còmic.

Ovella i Vaca. Potes amunt! és un llibre fresc, divertit i molt accessible, que combina tendresa, humor i acció per a demostrar que llegir també pot ser jugar, riure i deixar-se sorprendre pàgina rere pàgina.

Agència Dental Màgica 6. La dent del ieti

Nacho Golfe

Il·lustracions: Núria Aparicio

«Agència Dental Màgica», 6

48 pàg. Bromera, 2026

Què passaria si al monstre de les neus li caiguera la primera dent? En *La dent del ieti*, Nacho Golfe i Núria Aparicio ens conviden a entrar una vegada més en l'Agència Dental Màgica, un lloc on la Fada de les Dents i el Ratolí Pérez treballen sense descans perquè cap dent de llet quede sense recompensa. Però aquesta vegada la missió és especialment freda: cal viatjar fins a les muntanyes, trobar la casa del ieti i deixar-li un regal sense despertar-lo.

El llibre converteix una situació quotidiana de la infància en una aventura plena d'humor, ritme i complicitat. Entre pistes d'esquí, pingüins bromistes, laberints de gel, paraules màgiques i gelats inesperats, els protagonistes avancen entre entrebancs que fan riure i, alhora, animen els primers lectors a participar activament en la història. Les activitats de lectura, observació i joc hi apareixen integrades amb naturalitat, com una part més del viatge.

Amb il·lustracions expressives, colors vius i una narració àgil, *La dent del ieti* és una proposta ideal per a aprendre a llegir sense perdre el plaer de l'aventura. Una lectura divertida que demostra que la màgia dental sempre sap trobar el camí.

Lucas Kent & Greta Rouge 4. Un estiu de kryptonita i bicis

Rocio Bonilla

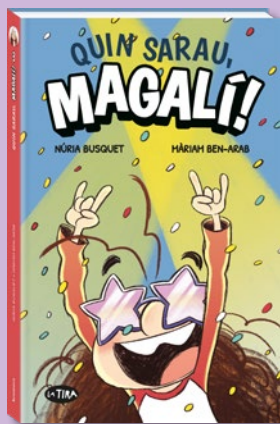
«La Tira», 39

112 pàg. Bromera, 2026

Què pot passar quan unes vacances que semblaven condemnades a l'avorriment acaben convertint-se en una aventura digna d'un superheroi? En *Un estiu de kryptonita i bicis*, Rocio Bonilla retroba Lucas Kent i l'envia a Kansas, a casa dels iaïos paterns, lluny de Greta i Frederic i amb l'excusa de millorar l'anglès. Però allò que havia de ser un estiu tranquil entre camps de dacsa, bicicletes i pastissos de nabius es transforma prompte en una investigació plena de misteri, humor i referències cinematogràfiques.

Amb la seua veu irònica i desimbolta, Lucas ens conta el descobriment d'una família tan peculiar com entranyable, l'arribada d'un gos gegant batejat com a Superman i l'estrany robatori d'uns llums de cristall que amaguen molt més del que sembla. Al seu costat, Ashley i Rupert formen una colla improvisada capaç de seguir pistes, perseguir sospitosos i demostrar que, a vegades, la realitat pot superar qualsevol pel·lícula.

Bonilla combina aventura, cultura pop i vida quotidiana amb una naturalitat deliciosa. Una història àgil i divertida sobre els vincles familiars, els secrets heretats i la capacitat de mirar l'estiu amb ulls de meravella.

+8

Quin sarau, Magalí!

Núria Busquet

Il·lustracions: Màriam Ben-Arab

«La Tira», 41

136 pàg. Bromera, 2026

En *Quin sarau, Magalí!*, Núria Busquet recupera l'univers esbojarrat de Magalí, amb il·lustracions de Màriam Ben-Arab i una família tan imprevisible com entranyable. En aquesta nova aventura, la protagonista viurà un autèntic festival de situacions delirants: un concert multitudinari de Swaylor Twift amb les Mistela for the Ladies, una urgència mèdica amb Pepita, un retir de ioga que acaba molt lluny de la pau espiritual, una investigació amorosa a l'escola, una campanya per a salvar la rata Fiona i, fins i tot, els perills de les noves tecnologies.

Amb un ritme trepidant i un humor ple de complicitats, l'obra juga amb la mirada exagerada i brillant de Magalí, capaç de convertir qualsevol escena quotidiana en un desastre memorable. La família, l'escola i el poble de Benigran de Ribavella esdevenen un escenari de caos divertidíssim, on les assemblees, les cançons, les rates punk i les ocurrencies dels adults i dels xiquets formen una combinació irresistible.

Quin sarau, Magalí! és una lectura fresca, gamberra i molt visual, ideal per a lectors que disfruten amb històries plenes d'energia, personatges imprevisibles i situacions que fan riure de principi a fi.

+10

El monstre del Cocudoboco

Teresa Broseta

Il·lustracions: Javier Lacasta

«Micalet Galàctic», 284

120 pàg. Bromera, 2026

Una criatura pot convertir un vaixell pirata en la casa més inesperada del món. En *El monstre del Cocudoboco*, Teresa Broseta embarca els lectors en una aventura esbojarrada, tendra i plena de rialles, protagonitzada per la capitana Mitjagalta i una tripulació tan desastrosa com entranyable. Tot comença enmig d'una tempesta terrible, quan els pirates descobreixen que la seua capitana va de part. El naixement de Titània capgirarà la vida a bord i obliga aquella colla de brètols a aprendre, entre bolquers, abordatges i improvisacions, que cuidar també pot ser una aventura.

Amb un humor vivíssim i un ritme que no dona treva, Broseta construeix una història de pirates que desmunta tòpics del gènere. Hi ha espases, illes, canons i vaixells enemics, però també afecte, corresponsabilitat i una família trobada que creix al compàs de les ones. La llegenda del monstre del Cocudoboco naix d'un gest de protecció: un escut inventat per a salvar la menuda Titània.

Les il·lustracions de Javier Lacasta reforcen el to divertit i expressiu d'aquesta lectura, guanyadora del Premi Vicent Silvestre. Una història que recorda que, fins i tot, els pirates més ferotges poden tindre el cor ple de tendresa.

+10

Teresa Valenta al món dels espantacriatures

Carme Cardona

Il·lustracions: Ernesto Rodríguez

«Micalet Galàctic», 287

120 pàg. Bromera, 2026

Què passa quan les històries que ens contaven per a fer-nos por cobren vida en plena nit de Sant Joan? En *Teresa Valenta al món dels espantacriatures*, Carme Cardona obri una porta secreta a l'imaginari valencià i ens fa caminar, al costat d'una xiqueta de deu anys, per un territori on les rondalles respiren, amenacen i ajuden.

Tot comença amb una nit perfecta per a ballar, menjar llepolies i sentir-se major. Però la tranquil·litat es trenca quan el Butoni segresta Aleix, el germà menut de Teresa, i l'obliga a buscar la pinta d'or de les pastràsimes. A partir d'ací, la protagonista s'endinsa en un món fascinant i perillós, poblat pel gegant Xafa-rocs, Migpollastre, Sanxeta, Banyeta, Puc i el Cavall de Foc.

L'autora construeix una aventura trepidant, plena de misteri, humor i tendresa, que reivindica el valor de les llegendes pròpies sense convertir-les en peces de museu. Les il·lustracions d'Ernesto Rodríguez reforcen aquesta atmosfera nocturna i màgica, amb escenes que fan créixer la tensió i l'encant del relat.

Una lectura viva i emocionant sobre la por, la família i el coratge. Perquè Teresa no és valenta perquè no tinga por, sinó perquè continua avançant malgrat sentir-ne.

LA LLENGUA QUE ET CONNECTA

Pensem, parlem i escrivim com tu.
En valencià, com si no?

10% DESCOMPTE

per ser soci d'Edicions Bromera

Escaneja aquest codi QR per conèixer unes tarifes
que et cauran encara millor que nosaltres.

Canvia't
aproop!
i en bona companyia

Crida'ns al **1420**
aprooptelecom.com